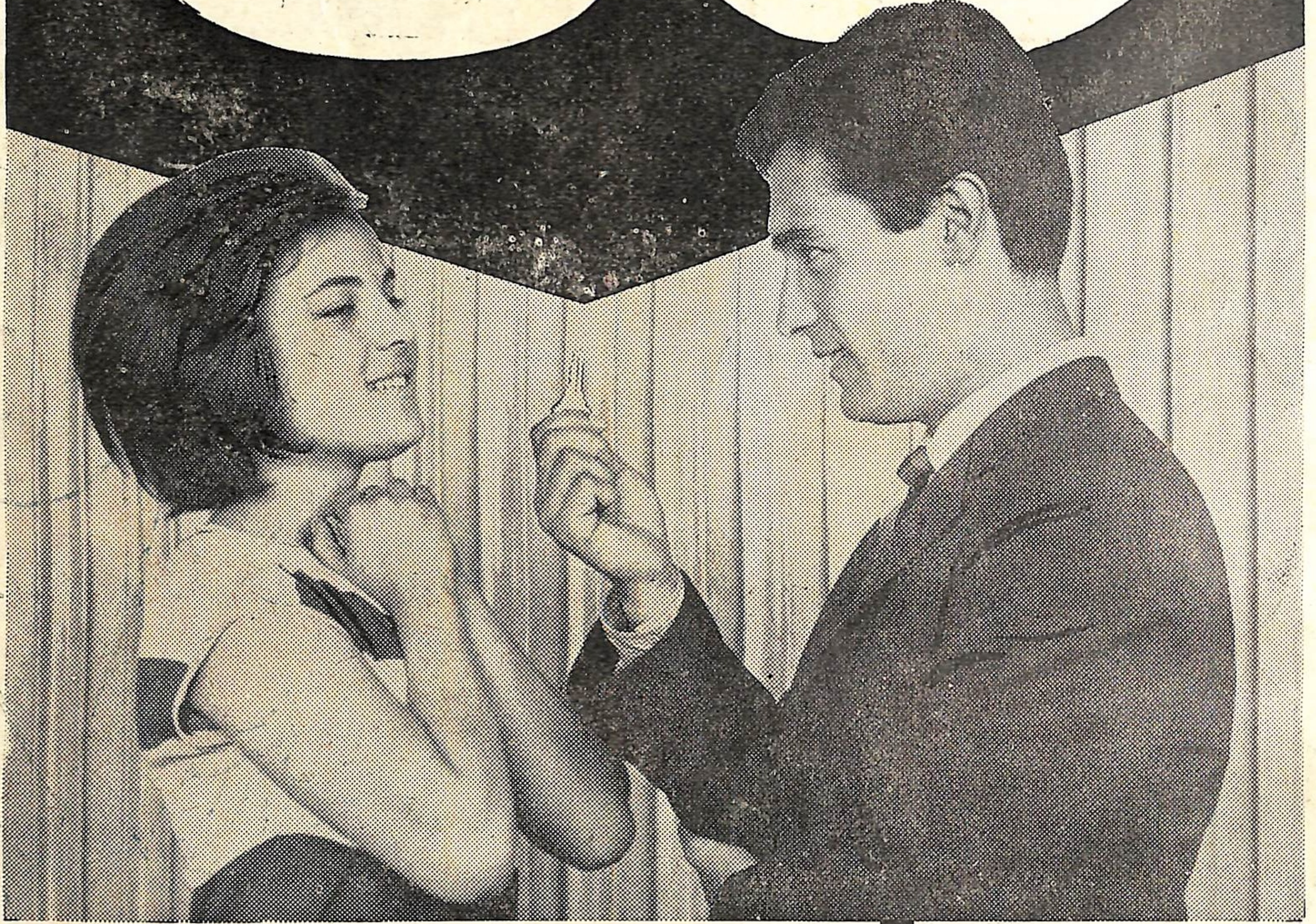

— Çinli Mao... Tuşla galip!

DEV ÇEKİLİŞTE

60

apartman dairesi

İstanbulda... Feneryolunda... İŞ Bankası ikramiye Sitesinde 60 Apartman Dairesi: Bugüne kadar yapılan ikramiye çekilişlerinin en büyüğü olan **Dev Çekiliş**'te İş Bankasının dağıttığı Apartman Daireleri yaz ve kış zevkle oturacağınız hayalinizdeki aile yuvasıdır. Bu çekilişte 60 Apartman Dairesinden başka, 5 talihli yüzer bin lira, 5 talihli ellişer bin lira, 10 talihli yirmibeşer bin lira, 50 talihli beşer bin lira, 1000 talihli biner lira kazanacaklardır. Ayrıca 35 000 talihliye de para ikramiyeleri dağıtılacaktır. **Dev Çekiliş**teki İkramiyelerin tutarı tam 7 MİLYON liradır.

TÜRKİYE

BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

Faal: 9767—207)

Akbaba

Yıl: 42 Cilt: 7 Sayı: 45 ● Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ ● 5 Kasım 1964

Geç Kaldınız Paşam!

MUŞ - Tatvan demiryolunun açılış töreninde hazırlanan ziyafet sofrası, Başbakanı sinirlendirmiş. Telgraflar, sayın İnönü'nün öfke ile odasına çıktığını ve havyarlara, istakozlara, viskilere el sürmediğini bildirdiler.

Gazetelerin yutkuna yutkuna anlattığına göre, yoksul doğuda, bir tren kel dağları, kör tünelleri aşarak sanki peri padişahının kızını taşımıştı. Sanki bir masal düğünüdür bu: Yirmi çeşit meze, otuz çeşit içki, kırk çeşit yemek!

Tevfik Fikret'in «Hân-ı yağma» sı bunun yanında soğan ekmek kalır...

Bir hafta önce, doktor zoru ile evinde dinlenmeye çekil, bir hafta sonra, her döşenen rayında kendi emeği olan demiryolunun bir yeni adım daha attığına sevinerek uçağa atla, doğunun sert iklimine gir ve sofra takımlarından garsonlarına kadar İstanbul'dan taşınmış bir israf sofrası ile karşılaş!.. Kim kızmaz, kim öfkelenmez, kim çıldırmaz buna?..

Sayın İnönü de kızmış. Ama kırk yıl kadar geç kalarak!

Cumhuriyetin ilk gününden beri Ankara'da verilen ziyafetlerin çoğunu hatırlarım: Baba Karpiç'in masalara kutu kutu açtığı taze havyar kadar, fıkara sofrasında kara zeytin bulamazsınız...

İçişleri Bakanının bir dâveti hâlâ hatırımdadır: O günlerde, Suriye'de gizli eller fetvalar, beyannameler bastırıyor, güney sınırlarımızdan içeri sokuyorlardı. Millî Emniyet Reisi Şükrü Âli bey, bütün gizli vesikaları getirmiş, İstanbul, Ankara, İzmir gazetelerinin sahiplerine ve başyazarlarına göstermişti. Akşam, Şükrü Kaya'nın ziyafetinde bulundum. Viski, rakı, şarap, bira nasıl içildi, balık yumurtası, havyar, karides nasıl yenildi bilir misiniz?..

Ertesi sabah, ortalık ağarırken kaşına kaşına uyanan basın ailesi, tepeden tırnağa kırmızı plâklar dökmüştü!

Böyle bir ziyafette, taze havyarı çorba kaşığı ile atıştıran bir Ticaret Vekiline, Baba Karpiç'in acı bir gülüşle:

— Beyefendi, hepsini yemeğe mecbur değilsiniz, dediğini bilenler ve hâlâ gülümsiyerek anlatanlar az değildir.

Evlerine bir gizli gelir kapısı açamayan nice insanların, hiç olmazsa bedavadan yiyip içmek için ziyafet fırsatı aradıklarına şüphe etmeyiniz.

Dolmabahçe saraylarında, Beylerbeyi saraylarında yabancılara verdiğimiz alafranga oturak âlemlerinde yenilen içileni bir görse, Tanrı korusun, sayın İnönü bir hafta yatağından çıkamaz!

Biz devletçe böyleyiz de milletçe başka türlü müyüz sanki?

Geçenlerde, bir gelin elbisesinin kırk günde dikildiğini, otuz işçinin bu beyaz kumaşa göz nuru döktüğünü, kuyruklu yıldız gibi pırıl pırıl uzanan eteğe bin inci işlendiğini ve ellibin lira harcandığını gazetelerde okuduk!

Bu düğünde ikiyüz şişe viski içilmiş! Bu düğünde sekiz kilo havyar yenmiş! Bu düğünde gelinin başından gümüş ve altın paralar serpilmiş!

Bu düğün, bu masal düğünü, insanların yarısı, yolsuz, ışıksız, susuz gecekondularda yaşıyan İstanbul'da yapılıyor.

Bu düğün, çocuklarının yüzde altmışı, gıdasızlıktan geri zekâlı Türkiye'de yapılıyor.

Sayın zenginlerimiz, böylesine akılsız, böylesine duygusuz gösterişlerle yalnız İsmet Paşa'yı çıldırtsalar, bir şey değil... En acısı, en korkuncu artık uyanan, artık homurdanan sokağı da çıldırtıyorlar!

Bir «Men-i israfat kanunu» vardı, ne oldu o?.. Yürürlükten kalktı mı acaba?

Demin gazetelerde, Sanayi Bakanının, Türkiye'de kurulacak otomobil sanayii için İspanya'da incelemeler yapmağa gideceğini okudum...

Bu Bakan, makine mühendisi midir?.. Otomobil uzmanı mıdır?.. Sanayici midir?.. İspanya'ya gidip de neyi görecek, neyi öğrenecek, neyi inceleyecek?..

Bizim bildiğimiz bir de şu var: Beş yıllık kalkınma plânında otomobil sanayii yoktu.

Ne dersiniz, her gün biraz daha kuşa dönen şu kalkınma plânı da, Men-i israfat kanunu gibi rafa mı kondu?

Doğudaki odasında dargın dargın çorbasını içen sayın Başbakan, sınır dışı seyahatlere yolcu ettiğimiz memur sayısının vatandaş sayısını aştığını biliyor mu acaba?

E, kendi kesesinden çıkacak ikiyüz dolar yerine devlet kasasından çıkacak bol yolluk ve bol gündelikle gidecek olduktan sonra, güle güle aslanım!.. Ver bir pasaport da Sanayi Bakanına!

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Altmışdört yaşındaki Atina Büyükelçimiz otuz yaşındaki kâtibesine âşık oldu.» — Gazeteler)

— İhtiyar olsam da gönlüm tazedir!..

KURUÇEF ŞEF Mİ ?

ADNAN VELİ

GELİNİN loğusalığı kırk güne varmadığı için, hanidir sokağa çıkmıyan Sıdıka Hanım, o gün havanın açık olmasından faydalanarak Alyanak Hoca'nın Valde camiindeki mukabelesine gitmiş, dönüşte de, Tornacı Ziya'nın kaynanası Tenteneli Leylâ'ya uğramıştı.

Kapı açıldığı vakit Leylâ, bir gün önce, reklâm için bıraktıkları temizleme tozu ile, balık tavasının dibini ağartmıya çalışıyordu. Kendi kendine:

— Hay Allah müstakını versin bu kapının, dedi. Bu evde de rahat huzur kalmadı artık. Bakkal gider, yufkacı gelir. Yufkacı gider, havagazı gelir. Havagazı gider, yoksul çocuklara yardım gelir. Bıktım usandım kör olayım..

Tavayı musluğun yanına bıraktı. Ellerini durulayıp, önlüğüne silerek kapıya gitti:

— Kim o?..

— Ben'im Süheylâ'cığım.. Ben, Sıdıka..

— Haaa, sen misin Sıdıka Hanım?.. Dur, açıyorum..

Güler yüzle kapıyı açtı. Bunca zamandır, Tenteneli Süheylâ'yı görmediği için bu ziyarete memnun bile olmuştu:

— Hay Allah iyiliğini versin, dedi. Ayol, her gelini doğuran, böyle senin gibi kafasını kuma gömecek olsa, devekuşunun bir ayda üçyüz torunu olurdu. Nerelerdesini Allahaşkına?..

— Sorma kardeşim.. Biz de çocuk doğurduk ama, loğusalığın üçüncü gününde, bitişik arsada erkek çocuklarla birdirbir oynardık.

— Gir içeri Allasen.. Yüzünü gören, Kâbe melteminde teravih kılmış gibi, ferahlıyor.

— Aaaa, helbette gireceğim.. Girme desen de gireceğim.. Koskoca yokuşu tırmandıktan sonra, «ceeee!» diyip de kapıdan dönecek değilim ya..

— Gir, gir.. Nasıl bakalım, bebek büyüyor mu?..

— Tıpkı babası piç kurusu.. Hıh demiş, burnundan düşmüş..

— Maşşallah tosunuma.. Ayol yumurcağın şerbetini de içemedik ki..

— Senin kısmetini ayırdım kardeşim.. Ne zaman gelirsen hazır..

— Vallahi, benim de bir yerlere çıktığım yok. Anca yemek, bulaşık, çamaşır.. Bizi analarımız mutbakta doğurmuş zaar ki, lâvantamız soğan kokusu oluyor!

— Şöyle oturayım Süheylâ'cığım.. Hani sizin yokuşun da mâşallahı var. Bir sefer tırmanması, üç Sauna'ya bedel oluyor.

— Alıştık bir kardeşim.. Günde dört sefer inip çıkanlarımız var. Şöyle otur Allasen.. O kanape rahatsızdır, yayları çıkmış.

— Aman kardeş, ne olacak sanki?.. Ha orası olmuş, ha burası.. Bizim kaba etimiz, koca şamarı ile beslenmiştir zaten.

— Nerelerden geliyorsun ayol böyle?..

— Şeye uğramıştım. Valde câmisinde, Alyanak Hoca'nın mukabele'si vardı. Mukabele'den sonra vaaz da verdi. Aman, elin değerse, sen de bir gün git muhakkak.. Vallahi bu hoca, çok büyük ülemâ.. Dünyada ne olup bittiğini teker teker söylüyor.

— Neler söyledi kardeşim?

— Aman neler de neler.. Kıbrıs'ın papazından tut da, Cennet'in duvarlarını delenlere varıncrya kadar, her bir şeyi anlattı. Tırnak cilâsını, dudak boyasını sürmenin, yetim kanı akıtmakla bir olduğunu anlattı. Asıl şeyi anlattı.. Hani Rus'un şişman bir reisicumhuru vardı ya, geçenlerde işinden çıkardılardı ya?..

— Kuruçef'i mi diyorsun?..

— Valla Kuruçef mi, kuru şef mi, orasını pek bilemiyorum. Hani gökyüzüne makina ile adam fırlatıyorlar ya...

— Eeee?..

— Bu sefer gene üç kişiyi fırlattılardı..

— Okuduktu gazetelerde..

— Hah işte o.. Bu sefer savurdukları makinanın düğmesini iyi ayar edememişler. O raket dedikleri şey, içindeki adamlarla beraber gökyüzüne çıkmış, çıkmış, çıkmış, çıkmış.. En nihayetinde, Arşı âlâ'nın yedinci katına gelince, yedinci katın duvarına küüüüt diye çarpıp duvarı delmiş!

— Tövbe Yârabbi. Gözleri kör olsun işallah. Ne işleri varmış yedinci katın duvarının dibinde?..

— Sözüm ona, şimdiden Cennet'in duvarını delip içeriye bir yol açmak istiyorlarmış. İçlerinden biri mefat etti miydi, raketin içine koyacaklarmış. Fırt diye düğmeye bastın mıydı, hoooop Cennet'tesin!

— Ayol, olmaz öyle şey.. Pangaltı otobosu mu bu?..

— Hah işte, Alyanak Hoca da öyle söyledi. «Bir insanın koluna melâikeler girmedikten sonra, duvar delip de Cennet'e girmenin mümkünü olamaz» dedi.

— Aaaaa, helbette.. Bunca kitaplar, bunca hocalar niye icat olmuş?.

— O da öyle söyledi.. Arşı Âlânın yedinci katındaki duvarı delince, o raketin içindeki heriflerin karşısına melâikeler çıkmışlar. «Ulan» demişler, «Sizi buraya kim gönderdi?..» demişler. Onlar da korkmuşlar. «Vallahi bizim bir kabahatimiz yok. Bizi buraya, o Kuru şef dedikleri adam yolladı» demişler. Onun üzerine melâikeler de «Çabuk gidip o şefinize haber verin, sonra o kuru şefi, biz sulu şef yapıveririz» demişler. Raketin içindekilere, birer de zemheri sillesi atmışlar. Aman kardeş, sen o üç kişinin, dünyaya, palas pandıras nasıl geri döndüğünü Alyanak Hoca'dan bir dinlemelisin.. Vallahi çatlarsın gülmekten..

— Allasen?.. Sonra ne olmuş?..

— Bu üçü, Arşı Âlâ'da silleyi yiyip de geri döner dönmez, üçünü de hastahaneye kaldırmışlar. İfadelerini almışlar. Onlar da, başlarına geleni bir bir anlatmışlar. Bunun üzerine, Rus'un büyük adamları bir araya gelmişler. Düşünüp taşınmışlar. «Bu Kuruşef bizim başımıza dert açacak. Gökyüzünün ne kadar musibeti varsa, tepemize yağdıracak, iyisi mi, biz bu Kuruşefi işinden çıkaralım» demişler, çıkarmışlar. Ah ben, Alyanak Hoca gibi anlatamıyorum. O, bir anlattı mıydı, ağzından bal damlıyor zannedersin..

— Ben onun methini çok duydum..

— Duymakla olmaz kardeşim.. Kulağınla dinliyeceksin.. En sonunda hoca dedi ki «Kim olursa olsun, herhangi bir insan, gökyüzüne doğru hiçbir şey savurmamalıdır. Sonunda mutlaka, Arşı Âlâ'nın şamarını yer» diyerekten, hisseden kıssa çıkardı.

— Bana kalırsa da öyle.. Ama benim zihnim bir şeye takılıyor. Hacanın demesine göre, madem insan kısmı gökyüzüne doğru bir şey savurunca başı derde giriyor, bu lâf, bizimkilerin kulağına da küpe olmalı..

— Niye kardeşim?.. Bizimkilere ne?

— Bizimkiler de yaradana sığınıp sığınıp gökyüzüne doğru uçurmuyorlar mı?

— Hiç duymadım... Böyle raket mi?

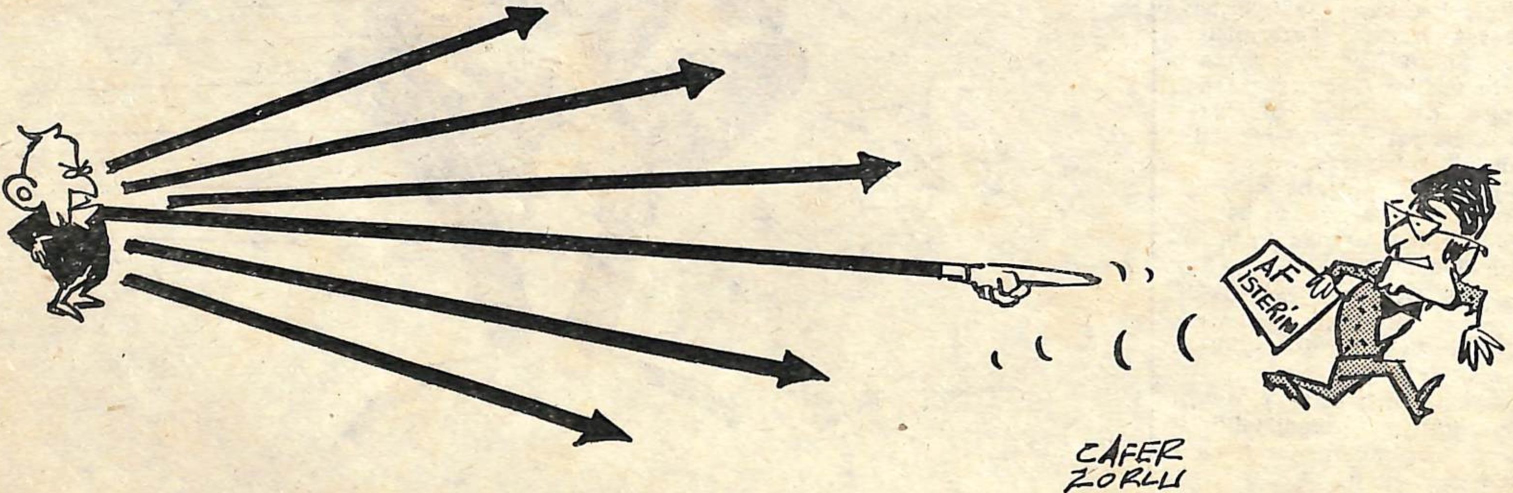
— Raket değil ama, balon!

— Nasıl balon?

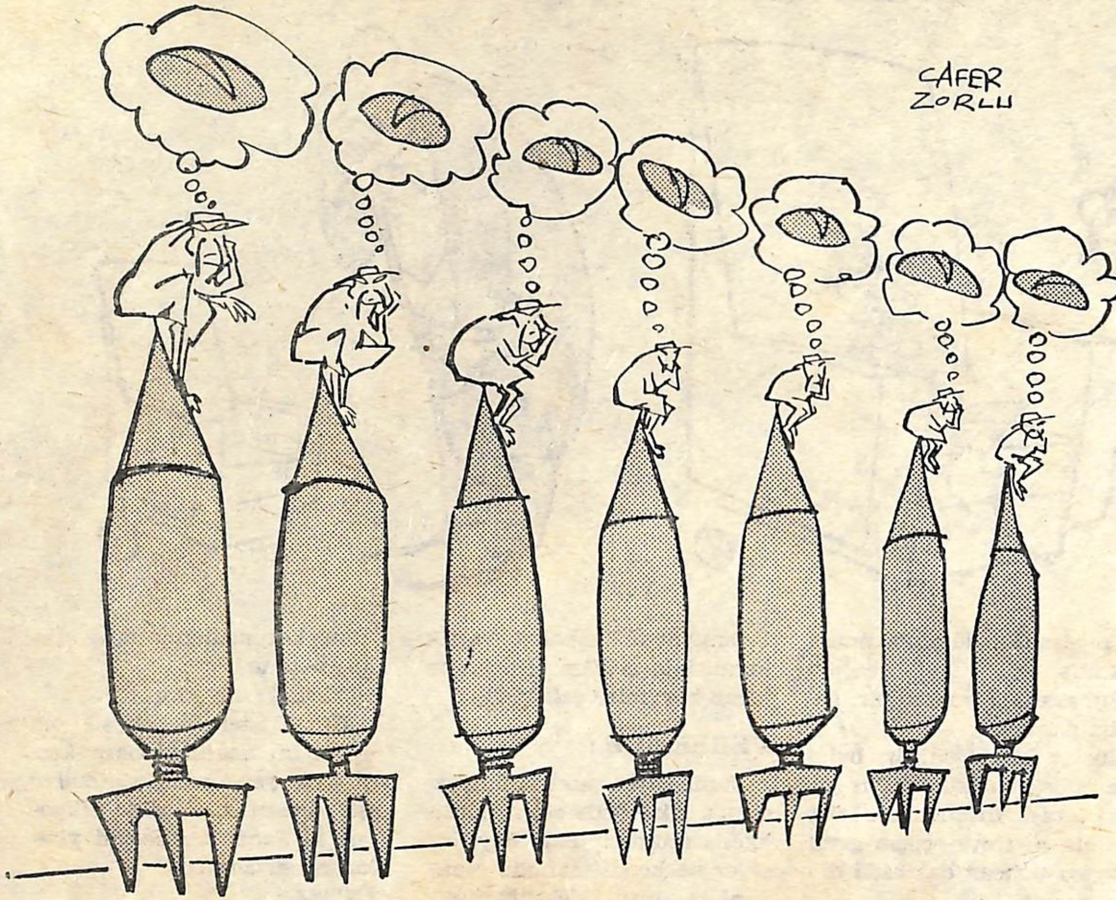
— Kardeşim, söz temsili, bir tanesi çıkaraktan «Biz Kıbrısı bir haftada alırız» diyor!.. Bir başkası «Biz iktidara gelirsek Amerikadan milyarlarca dolar sızdırırız» diyor... Daha bir başkası «Biz vergi almayız» diyor «biz halka pilâv dağıtırız» diyor, «biz her gün camilerde mevlût okuturuz» diyor... Saymakla bitmez ki...

— Aman kardeeeş, bu yalancıların balonları cennetin duvarlarını değil, olsa olsa cehennemin duvarlarını deler onlar!.. Hadi, hadi, sen cezveyi sür de karşılıklı birer kahve içelim biz...

Adnan VELİ

Çin, ikinci atom bombasını patlatmaya hazırlanıyor.. — Gazeteler —

Yazısız

DİN KARDEŞİYİZ

Siyaset pazarında iki çeşit fatura:
Biri topluma ait, biri yüksek huzura!
Gelecek günler için atalım yazı tura...
Bunları radyolardan bütün millet dinlesin,
«At martini Debreli Hasan dağlar inlesin!»

* * *

Kimlere inanalım şaşırdık enikonu?
Verilen söylevlerin tutmuyor başı, sonu!
Salonlar, meydanlıklar palavra poligonu!
O bayat masalları duymıyanlar dinlesin,
«At martini Debreli Hasan dağlar inlesin!»

* * *

Yalancı pehlivanlar yapıyorlar gösteriş,
Doğrusu istenirse: biraz fazla yaş bu iş.
Erenlerin kuvveti yetmiyor... Hızır yetiş!
Yoksa bu gümbürtüyü yedi iklim dinlesin,
«Sen de martini gümlet Hasan dağlar inlesin!»

* * *

Dün yapılan adaklar bugün mûteber değil,
Yeni zam söylentisi iyi bir haber değil,
Bu işlerin çoğuyla millet beraber değil!
Olmıyacak duaya «Âmin!» diyen dinlesin,
«At martini Debreli Hasan dağlar inlesin!»

* * *

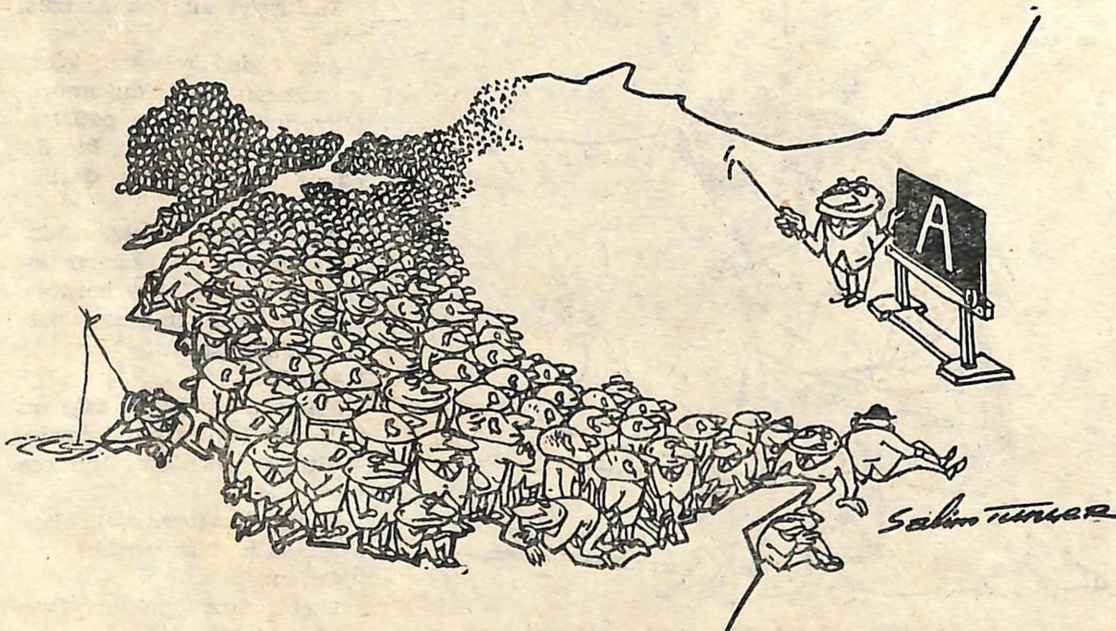
Bu buhran denizinin ne ucu var, ne dibi,
Çeşit çeşit demeçler geliyor alay gibi!
Bizde konser dediğin böyle olur Çelebi!
Bu acaip konseri dileyenler dinlesin.
«At martini Debreli Hasan dağlar inlesin!»

* * *

Kabahatli yok oldu yalnız kabahat kaldı,
Bir bahtiyar önünde bin tane bedbaht kaldı,
Bize rahat döşekte tam istirahat kaldı!
Bundan sonraki sesi kim dinlerse dinlesin,
«At martini Debreli Hasan dağlar inlesin!»

Salâhattin KUTLU

Türkiyede onaltı milyon okuyup yazma bilmeyen var!.. — Gazeteler —

— Yeni ders yılında hepinize başarılar dilerim arkadaşlar!..

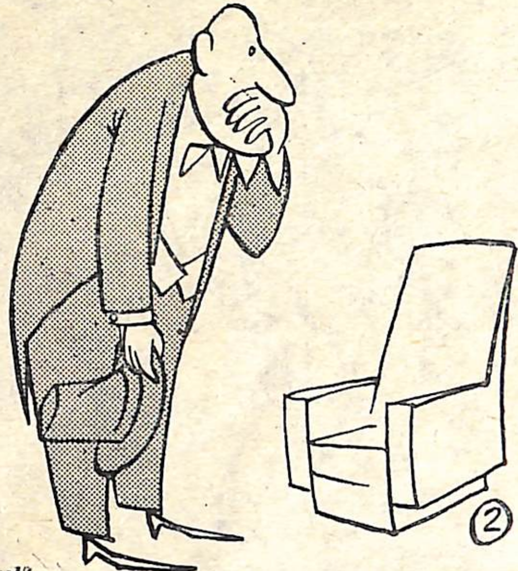

Yazısız

Bakanlık tahsisatları azaltılacak. — Gazeteler —

Yazısız

PAZARTESİ :

Muhalefet Partisinin Konyadaki il kongresinde, önde gelen politikacılarımızdan doktor da olduğu söylenen Sait Bey, Son Havadis gazetesinin yazdığına göre:

— Zafer Allaha inananın olacaktır, demiş.

Kuzum biz Birinci Dünya Savaşında, Balkan Savaşında, Trablusgarp Savaşında Allaha inanmıyor muyduk? İnanıyorduk ama zafer bizim olmamıştı.

Domatesi köylüden yirmi kuruşa alıp şehirde bir liraya satan kabzımal Allaha inanmıyor mu? İnanıyor. Ya yirmi kuruşluk domatese bir lira ödeyen memur, o inanmıyor mu Allaha, o da inanıyor. Öyleyse zafer neden sadece Allaha inanan memurun değil de, hem Allaha inanan, hem de usulünce önüne geleni kazıklıyan kabzımalın oluyor?

Biz yüzlerce yıldan beri inanıyoruz Allaha...

Şimdi artık istediğimiz bir parça da devleti idare etmiye heveslenenlere inanmaktır... Çünkü sonunda işleri Allaha bıraktıklarını itiraf eden kişilere, her ay mebus maaşı ödemek insafa sığmıyor!

SALI :

Enteresan havadisler var gazetelerde.

Siirtte Jandarma kıyafetli şakiler, işçilerin maaşını götüren orman memurlarını soymuşlar.

Gangster Malatya'lı Hüseyin'in ikinci oğlu da gangster olmuş.

Sivas'ın Karakaya köyünde bir düğüne eğlenmiye giden Abdurrahman istediği şarkıyı çalmadığı için zurnacıyı vurup öldürmüş.

C.H.P. Kadınlar Kurultayına katılmak üzere Ankara'da toplanan iki yüz elliden fazla hanım delege, saçlarını yaptırmak için berberlere koştuklarından, başkentin berberleri gece yarılarına kadar çalışmak zorunda kalmışlar.

Kınalıada'da ondokuz yaşında bir genç, bir ihtiyarın evine girerek adamın boğazına sarılıp sıkmış, ama boğmamış. Bunun üzerine ihtiyarı dolaba kapatıp, evdeki dokuz yüz lirasını alarak kaçmış.

Keyfi idare yüzünden deniz nakliyatı zarardaymış.

Ankara Ticaret Odasına göre piyasada düzelme ümidi yokmuş.

Bu arada önemsiz bir havadis daha var:

Ruslar içinde üç kişi bulunan onbeş bin kiloluk bir gemiyi fezaya fırlatmışlar. Dört yüz bin metreye çıkan gemi dünyayı doksan dakikada dönüyormuş!

Ruslar dikta rejimi içinde olduklarından bir parça hava almak için dört yüz bin metre yukarıya çıkmak zorunda kalıyorlar. Biz ise henüz, oturduğumuz yerde her zaman hava alıyoruz çok şükür!

ÇARŞAMBA :

Milliyet'in yazdığına göre Girne yolu konusunda bizim hükûmet ile Kıbrıs Cumhurbaşkanı Yardımcısı Küçük henüz anlaşamamışlar...

Hükmete söyliyecek fazla bir şeyimiz yok. Kaç aydır kendini sıka sıka aynı seviyeye inmek için küçülmiye çalıştı durdu. Küçük'le hâlâ anlaşamıyorsa kabahat artık kendisinin değildir. Küçük te biraz büyümiye çalışmalı...

PERŞEMBE :

Cumhuriyet gazetesinin yazdığına göre önde gelen politikacılarımızdan Sait Bey, bu sefer de kendi safında olmıyanları dinsizlikle itham etmiş.

Adana avukatlarından Zeki Direk de kendisine şu telgrafı çekmiş:

Terakkiperver Fırkasının idarecileri, Türkün ve islâmın makûs talihini yenenleri, dinî inançlara saygısızlıkla suçlamışlardı. Menderes de kendisine taktırdığı (İlk müslüman başbakan) ünvanı ile övünüyordu.

Şimdi siz de iktidara gelmek için bizi Tanrıya inanmamakla suçluyorsunuz.

Toplumun kalkınmasını önlemek için dinle oynıyan politikacıları ipe gitmekten Tanrının korumadığını nasıl unutuyorsunuz?»

Yerinde bir soru!

Gönül ister ki pek sık ola gelen bu unutkanlıklara karşı sözle yapılan hatırlatmalar işe yarasın. Aksi halde biliyoruz ki Tanrı kendilerini yine koruyamıyacaktır.

CUMA :

Kruşçef düşürüldü.

Sebep olarak kimseyi putlaştırmama prensibiyle böyle hareket edildiği ileri sürülüyor.

İnsanları putlaştırmaktan niye çekiniyorlar sanki bu kadar. Biz tam tersine en putlamak istemeyeni bile mutlaka sonunda putlaştırır ve taparız ona.

Hem müslümanız, hem puta taparız!.. Allah'ın boyuna cezamızı vermesi bundan mı dersiniz?

CUMARTESİ :

İngiltere'de seçimi İşçi Partisi kazandı...

Kızıl Çin atom bombası patlattı.

Tito gezisini yarıda kesti.

De Gaulle Fransa'ya dönüyor...

Türkiye'ye ait pek havadis yok...

Ama bizim de önemli işlerle uğraşmakta olduğumuzu biliyoruz. Şu şunu patlatır, bu bunu patlatırken, biz de elimiz boş duracak değiliz ya...

Radyolarımız, gazetelerimiz, bakkallarımız ve sanayicilerimizle birlikte hep beraber yeni bir Amerikan gazozu patlatmakla meşgulüz!

PAZAR :

Maraş'ta altı silâhlı şaki on iki saatte seksen kişiyi soydu.

Ultra modern bir bilmece size:

Bizim vatandaşlarla elma arasında ne fark vardır?

Cevap:

Hiçbir fark yoktur. İkisi de bıçakla soyulur.

Çaykara cezaevinde hiç mahkûm yok. — Gazeteler —

— Tuh!.. Şerefimizi iki paralık ettiler!..

Ankara MEKTUPLARI

Nimet Arzık

Veda partisi

ŞİMCİK Belçikadalar ikisi de, biraz güle biraz ağlıya gittiler... Yeni Brüksel Büyükelçisi Fuad Bayramoğluyla, karısı Nesteren Bayramoğlundan bahsediyorum... Gitmeden de bütün Ankaraya, Ankara Palas salonlarında veda ettiler...

Bu ev sahiplerinin dizlerine, kara sular indiren, kapıda giriş çıkış el sıkma, protokolün beni rahatsız eden taraflarından biridir... Ev sahiplerini, ben dâvetlilerle karışık görmek isterim hep... Ama şakaya gelmiyor ki protokol Ne geliyor ki şakaya zaten dünyada?..

Bütün Ankaraya veda dedim. Çeviriyorum frenkçeden... «Le tout Paris» falan denir... de... Erkân, diplomatlar ve.. ve sosyetenin herhangi bir sebepten ötürü, yüzeyine çıkanlar... Erkândan, pembeleşmiş bir Aksal gözüme çarptı. Derisi, içi gibi gerginleşmiş bir Feyzioğlu. Senatörlüğünün ilk gününün memnuniyetini dişlerine kadar taşıyan bir Melen... Oksfordu yeni bitirmiş halli bir Göğüş... Galiba şu arada, memnuniyetten pembeleşmek, gerginleşmek, pırıl pırıl olmak için politikacı olmak lâzım... Otuz milyonumuz, kendisini hükûmet ilân etsin de bu mutluluğa ulaşsın bari...

Gazetecileri unutuyordum az kalsın... Hanım gazeteciler, daha girgin, daha rahat, daha da çekici tabiî... Biraderlerimin, iç çamaşırlarına ısırgan otu tıkıştırılmış gibi bir halleri var. En çok ısırganlı da Ankarada Akşam gazetesinin temsilcisi İlhami Soysal... Bir şeye sığmamış, kendini sığdırmamış bir tutumu var. Boyu mu uzun geliyor, «sos»luğu mu şişkin, bilemem...

Hanım gazetecilerden Nilüfer Yalçın, «yaaapma Nilüfer» demekten başka çare bulamıyan politikacıları, günün meselelerinde kıstırı kıstırıveriyordu. «Yaapma Nilüferden» başka ne cevap verebilirlerdi ki?..

Bal gözlü, içinde haset kırıntısı olmıyan genç bir kadın... Nasıl mı giyinmişti?.. Politikacılara: «Beni hatundan saymayın» demesine rağmen, çok alımlı bir elbisesi vardı. Mordore broşeden... (Hanımlar anlar! Beylerin bu deyimlerin karşısında, şaşkınlaşmış yüzünü görüyor gibiyim de... Bizde burda, kırk yılda bir hanımlar için yazıyoruz. Atom fiziğinden bahsetmiyoruz!)

Hariciye epey gençleşmiş. Yani seneler senesi «gençten» sayılanlar artık köprü başlarına oturmağa başlamış. Daha rahat, daha kola kazanına batmamış bir hariciye! Protokol müdürü, Halûk Kura bile, çok hafiften kolalı.. fraksızların arasında fraklı olmasına rağmen (akşam bir yemeği varmış veda kokteylinden sonra)... Karısı Lâle Kura, yaşça biraz daha büyük görünmek için, başına oturttuğu haşmetli topuz ile yine de çocuksu yüzlü, çocuksu bakışlı. Üzerindeki, ince volanlı siyah Şifon'dan bluzun bir İngiliz lirasına alındığını söylüyordu ve: «Bakın nasıl değiştirdim» diye de bluzda yaptığı değişiklikleri. kendisini hayran hayran seyredenlere gösteriyordu... İnsan bunca yeşil gözlü, bunca altın saçlı ve bunca çilek tenli olduktan sonra, tabiî ki değişiklik veya değişiksiz, bir İngiliz lirasına alınmış bluz bile, üzerinde bunca zarif durur!

Mina Türkmen, İlham Soysal, bu genç sefire namzetleri artık bir sefire olarak çıksalar da dışarılara, «haricî havamız» büsbütün değişse... Zaten değişti, çoook!.. Sunîlikleri yok. Ecnebileri normal üstünde ağırlamaları yok. Bir veda kokteyline, ancak bir veda kokteyline gereken önemi veriyorlar...

Sosyetenin yüzeyinden çağrılanlar, seneler senesi ayni kişiler... Gençleşiyorlar tabiî gittikçe. Bakım, rahat, tasasızlık, kimi gençleştirmemiş ki... Bakın politikacıları bile terü tazeleştirmiş!

O zümreden (zümre kaldı mı diyeceksiniz?.. Az'cık kaldı!) Hep sosyete sütunlarında adı geçen Lüsyen Avunduk gözüme çarptı. Daha fazla: «Ben Evropalıyım diyen, siyah dantelden, arkası, bele kadar açık elbisesi... (Beş santimetre ten, beş santimetre dantel, tabiî sırttan!)

Ev sahibesinin, büyük veda yorgunluklarına rağmen, sakin, muntazam, istifi bozulmaz, iddiasız bir güzelliği vardı...

Eski kuşakta kibirler arasında, bir de güzellikten ötürü kibirlenilirdi. Şimdi o da yok. Yahu bütün kibirler kalkınca yerine ne koyacağız?.. Onu, o zaman düşünürüz. Belçikada vazifelerine yeni başlamış çifte, güneşli günler dileyerek!...

— Sizin A.B.C.D.E.. Bütün vitaminlere ihtiyacınız var. Bu akşam mutlaka benimle yemeğe gelmelisiniz!..

Kadınlar kurultayı

HEMŞİRELERİMİN olgunluğunu hafif bir hicivi kolaylıkla kabullenebileceklerini bana Kurultayları gösterdi. Zaten bütün diğer cinsten olanlar, onların siyasî olgunluğunu yüzlerine yüzlerine övmediler mi bu Kurultayda? İşte onun için bu yazıyı cesaretle yazıyorum...

Akalın, pastahanesinin üstündeki düğün salonu, Bahçelievlerde... Bir ay kadar önce sosyalistlerden Şükrü Koç'un oğlunun sünnet düğünü olmuştu da bu salonlarda, insan onun için bu havadan kurtaramıyordu kendini kadınlar kolunun Kurultayında...

Sünnet düğünü salonu, dizi dizi sandalyalarda, her yaştan, her baştan, hanımlarla doluydu... Başörtülüsü vardı. Başörtüsüzü vardı. Kime inatsa, 80 yaşını aşmış Konya delegelerinden bir hanımefendi vardı... İlerdeki zarif bir milletvekili, devresinin bütün özelliklerini taşıyan Balıkesir delegesi vardı, uçuk pembe ipek bluzlu Bursa delegeleri grubu vardı. Kollarında öylesine sık oklu bir CHP. arması işlemişlerdi ki, elceğizleriyle, Lâiklikle, Milliyetçilik, ve diğer umdeler, o armada toslaşıyordu hanımların elişinin sıkılığında...

Kemalî Bayezid ağabimizin hanımına herkes hayranlık kelimesi arıyordu. Buldular sonra: «Müteazzım» dediler... Başka kuşaktan bir kelime, ama onu kullandılar işte. Ve «Kemalî abi'nin politik karyerinde çok rol oynamıştır» dediler... İçtiği sigara dumanlarının hâlesindeydi!

Delegeler konuşuyordu, fazla bir talepte bulunmıyarak. Fazla dertli değildiler, şükür Allaha! Kahve, çay dolaşıyordu ortalarda, bu konuşmalar olurken... Bu konuşmalara kızan hanım delegeler sert «susun be»lerle, akim kalan susturma denemeleriyle ,tam sükûtu elde etmeğe çalışıyorlardı. Neyin tamı elde edilir ki?...

Hükûmet üyeleri, milletvekilleri, hanım kalabalığının önünde söz etmek için, delegelerin karşısına çıktıklarında, görücü karşısına çıkmış gibiydiler... Uuuu kaç tane keskin tatlı göz üzerlerinde gezini, geziniyordu...

Yeni CHP. li Kâmuran Evliyaoğlu, Satır abimiz, Kayseri cuntasının başı Feyzioğlu, Göğüş... Hepsi de hemşireleri hesabına kıvanç doluydular, ve bu kıvanç lâfla boşalacak gibi değildi!

Kadın Kurultayına düşen beylerden en rahatı Suphi Baykamdı. O herkesten önce gelmişti ve bir aile başarısı kutlar gibiydi... Daha önce tanışıklıkları vardı. Daha önceden hanımlar koluyla, nasıl kurmuşsa köprücükler kurmuştu... Delegeler: «Suphi bey... Suphi bey» diyorlardı da bir daha demiyorlardı.

Bir gazeteci arkadaş, neden gamlanmışsa gamlanmış, «keşke bu haklar verilmeseydi de alınsaydı savaşla» der gibi lâkırdılar ediyordu. Ne?.. Hangi hak bileğin gücüyle alınmış ki?... Grev hakkı mı?... Hangisi?...

Bu arkadaşı, ertesi gün hanımlar, başka bir Kurultayda yakaladıklarında, hafiften hırpalıyacaklardı.. lâfla tabiî!

Ben dileği de tekrarlıyorum ama gamlanmadan: «Keşke bu haklar savaşla alınsaydı...» O zaman görücüye çıkar gibi hanımların karşısına çıkan politika adamlarının duydukları kıvanç duyardık biz de... İçten bir kıvanç! Haklı bir kıvanç! Lâfla boşalmıyan bir kıvanç!

Nimet ARZIK

AKBABA YAYINLARI: 4

Gölgeli Yollar

Dünyanın en güzel polis ve aşk romanı

Bütün kitapçılarda..

(AK—211)

Cüzzamlılara mahsustur!

Hüseyin Korkmazgil

TREN durdu. Kompartımanlardan fırlayan birkaç kişi, hemen oracığa, trenin yanıbaşına çömelip, bir dizleri yerde, bir gözleri trende, işlerini bitirmeğe durdular. Kompartımandaki delikanlılardan biri bağırdı:

— Heey! Eşeklere mahsustur, eşeklere!

Karşımda oturan öğretmen yüzlü adam önce güldü, sonra,

— Geçen gün bir karikatür gördüm, dedi. Eşeğin üzerine «resmî hizmete mahsustur» diye yazmışlardı. Aman ne güldüm, ne güldüm!

Yanındaki,

— Doğru! dedi. Kamyonlar, pikaplar, otomobiller resmî hizmete mahsus olur da, eşek niçin olmasın? Doğru tabiî... Güzel düşünmüş.

Sonra, pencereden bağıran delikanlıya döndü,

— O senin dediğin, şehirlerdeki eşekler içindir..

Tren kalktı. Öğretmen yüzlü adam,

— Öyle şeylerle karşılaşıyor ki insan, aklı duruyor, diye söze başladı. Bundan bir yıl önceydi, böyle bir trendeydim yine.

Sigara paketini aldı raftan, sağına soluna tuttu, bir tane de kendisi yaktı,

— ... Böyle bir trendeydim, diye devam etti. «A» dan binmiştim. Şubattı. Soğuk, tu desen yere düşmiyecek bir geceydi. Gar, ana-baba günü! Hele tren, treni sormayın!.. Kompartımanlar tıklım tıklım. Öğretmenler, öğrenciler, askerler... Heybeler, torbalar, bavullar, çıkınlar... Sanki deprem vardı şehirde, yangın vardı da, halk, trene koşuşuyordu. Yalnızdım gerçi, fakat treni bir baştan öte başa dolaştığım halde, şöyle kendime uygun bir kompartıman kestiremedim gözüme. Yoktu beyim, tıklım tıklım! Ben o garın böylesine kalabalık olduğunu ilk görüyordum. Demek ki şubat ayında bazı günler böyle oluyor...

Sigarasını usturupluca değdirdi küllüğe, gözleri yerde, bir süre düşündü, sonra devam etti:

— Elimde valiz, polisten kaçarmış gibi, hababam bu yana, hababam o yana... Hani insan, arasıra böyle trenlerde antrenman yapsa, tezgünde bir Zatopek olup çıkar. Birader, canım burnumda! Tren ha kalktı, ha kalkacak... Yer yok! Bilet cepte, biz ayazda kalacağız. Hem, size bir şey söyliyeyim mi? Trene binerken insan pek egoist oluyor. O anda, inanın ki, kendimden başka kimseyi düşünecek halde değildim. Oysa biliyorum ki, herkes de benim gibi yer telâşında. Baktım, böyle dilekçe koşturur gibi koşturup durmanın hiçbir anlamı yok; vagonlardan birinin kapısında, kalabalığa karıştım. Arkadan iterlerken, yanlardan teperlerken, biz soluğu vagonun içinde aldık. Sonrası kolay. Hıh, kolaymış! Geçebilirsen geç koridordan!.. Heybeyi, torbayı atan, çökmüş üzerine. Kompartımanlar tıklım tıklım. İkinci mevkide miyim, yoksa birincide mi, valla bildiğim yok. Attık işte kapağı.. Nerede olursak olalım. Ayağımız yerden kesildi ya, sen ona bak...

Evet, kiminin sırtından, kiminin

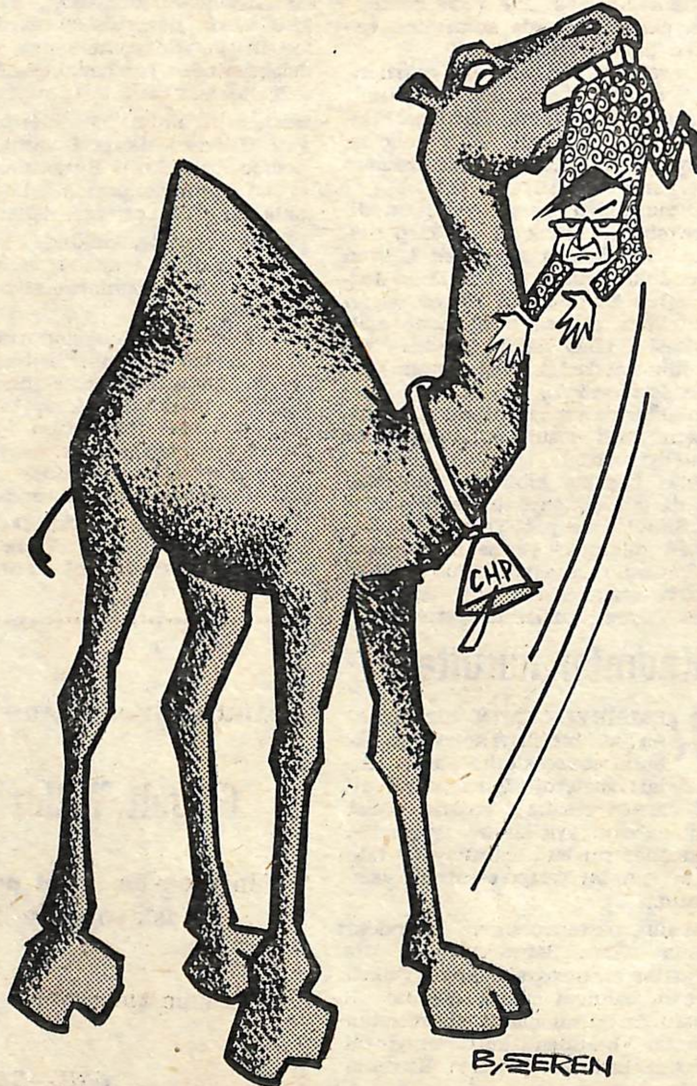
omuzundan aşarak, kimini de cıyak cıyak bağırtarak ilerlemeğe çalışıyoruz koridorda. Tren kalktı. «Oh» dedim, «şehri tüm götürmekten vazgeçti bu tren...» Dörtköşe kadının biri dikilmiş koridorun ortasına. Geçmeğe imkân yok! Kadın yan dönüyor, arkası kapatıyor yolu; bu yana dönüyor, göğsünden geçilmiyor. «Yürüsene hanım» dedim, yürü ki biz de yürüyelim. Ceza Kanunu gibi çakılıp kalmışsın yolun ortasında»... Kadın, zaten burasına gelmişmiş, «nere gidiyorsun efendi!» diye gürledi. «Cüzzamlı var ilerki kompartımanlarda.» Al sana! Bir de cüzzamlı çıktı başımıza... «Nerde, hangi kompartımanlarda?» dedik. «Nah, şunlarda» dedi kadın. Güçlükle geçtim kadını. Kompartımanlardan ikisinin ışığı yanmıyordu. Daha kötüsü, kompartımanların camlarına, üzerinde «CÜZZAMLILARA MAHSUSTUR!» yazılı kâğıtlar yapıştırılmıştı. Bunu görmiyeyim mi, tepeden tırnağa irkildim. Bir anda, sanki bütün tren cüzzamlıya kesti. Bindiğime bineceğime pişman oldum. On parmağım on cüzzamlı gibi çırpınıp duruyordu. Tren eriyor, eriyor, eriyor, kompartımanlar çığlık çığlığa dökülüyordu. Birdenbire sıcak görmüş buzların eriyip tükenmesi gibi bir şeydi. Birdenbire kir kir, kir... Birdenbire mikrop, mikrop, mikrop... Birdenbire pul, pul, pul.. Camlarında «Cüzzamlılara Mahsustur!» yazılı kompartımanlardan mikrop, ölüm, felâket taşıyor, yayılıyordu sanki. Elimde olmıyarak geri döndüm ve bağırdım, «geri, geri, geri çekilin! Dokunmayın trene!» Kadın bir çığlık attı, «ayy, sürme elini üzerime bee!»

Birden bir kaynaşma başladı trende, «cüzzam, cüzzam, cüzzam!» «cüzzamlı vaaar!»... Heybesini, torbasını sırtlayan kendine yol açmağa çalışıyor, koridor deprem çizgisi gibi kaynıyordu. İri bir ihtiyar, yattığı yerden homurdandı, «cüzzam değel ya, isterse kuduz olsun.. Töbe gidemem bi yere»... Cüzzam sözü bir anda kuduz oluverdi ve koridor homurdanmağa başladı: «Kuduz vaaaa!»... Bu baştan öbür başa cüzzam gidiyor, o baştan bu başa kuduz dönüyordu. Kompartımanlardan birileri çıkıyor dışarı, «ne var, ne oluyor? Kuduz mu var, cüzzam mı var?» diye ortaya konuşuyor, sonra hızlıca çekiliyor kompartımanına, perdeleri çekiyor, «koridorda kuduz var, cüzzam var... Sakın çıkmayın dışarı!» diye basıyordu yaygarayı. Tedirginliğin böylesini görmemiştim! Hele çocukların hali, hele çocuklu ailelerin hali görülecek şeydi!.. Çocuklar bağrışırlar, ana-babaları bağrışırlar... Bir hengâme ki sormayın! Hayır, bu kadar telâşa lüzum yok, biliyorum; fakat buz gibi gecenin ortasında nere inilir? Bir ara bir tren memuru belirdi, iki vagonun birleştiği yerde, yolculardan biri birşeyler sordu kendisine; memur gayet soğuk, «evet evet.. cüzzam» dedi ve çabucak ayrıldı oradan. Bu, paniği daha da artırdı. İşin kötüsü, öteki vagonlardaki yolcular da paniğe kapılmışlardı. Bir an, «şu imdat kolunu çekeyim de..» diye düşündüm, fakat vazgeçtim. Ya, «sana ne efendi? Cüzzamsa cüzzam... Kapatmışız kompartımana, gidiyor işte. Ne diye zarara sokarsın devleti? Ver bakalım elli lira, yüz lira» derlerse n'aaparım, dedim. Yanımda fazlaca para yok. Hem, ne diye? Âlemin kafasızı ben miyim? Bulurum kendime bir köşe, giderim gideceğim yere...

Güçlükle bir başka vagona atladım, kompartımanlardan birinin köşesine sıkıştım. Yolcular aralarında konuşuyorlar: «Ne demek cüzzam?», «Bir hastalık, canım... Bulaşıcı bir hastalık», «Allah vermesin, felâket!», «Kuduzmuş canım, cüzzam değil», «Kompartımanlara mı kapatmışlar?», «Tedavisi yokmuş bunun. Hastayı mutlaka yakmak lâzımmış», «Aman Allahım, sen esirge!», «Hayvan mıymış, insan mıymış?», «Ne olduğu belli değil ki..», «Treni yakarlar mı dersin?», «Vagonu yakarlar belki», «Allahım, sen esirge!», «Nefesten bile geçermiş», «Anne, çişim var», «Gözün kör olmasın e mi! Nasıl çıkarız şimdi? Tut kendini biraz», «Koridora tutuver hanım, çatlıyacak değil ya çocukcağız», «Daha önce bu kompartımana girdilerse ya?», «Aman Allahım, sen esirge!», «Beyfendi, azıcık öte gider misin..», «Kımıldanıp durmayın lütfen..», «Elini sürme be!», «Kulhüvallahü ehat, Allahü samet..», «Biliyorsan, tebbeti oku hanım», «Hayır hayır... Karınca duası iyi gelir», «Lütfen susun da, bir çare düşünelim», «Cüzzam nerden gelmiş Türkiye'ye?», «Herhalde Amerika'dan... İspanyol gemicileri getirmiş olacaklar...», «Yok canım, araplardan geçme...», «Belirtisi nedir bunun?», «Kuduzun mu?», «Ağzı köpürüyor canım, tutduğunu ısırıyor», «Aman, Allah esirgesin!», «Kulüvellahü ehat.. Allahüssamet..», «Ne diye kara vagona koymazlar ki? İkinci mevki şart mı yani?», «Demek ki büyük adam bunlar... Belki devlet adamı..», «Devlet adamı mı? Ben hayvan sanıyordum. Allah esirgesin!», «Bir an önce varsaydık»...

Koridora bir ölüm sessizliği çöktü birden. Derken, kompartımandakiler de sustular. Herkes kendi içine kapandı, köşesine kıvrıldı. Bazıları tatlı tatlı kestirmeğe bile başladılar. Ben de uyumuşum. Gözlerimi açtığım zaman «C» istasyonundaydık. Susuzluktan kavruluyordum. İnip bir su içeyim, dedim. Saat sabahın yedisiydi galiba. Birden bir kaynaşma oldu. Ne oluyor, ne var, demeğe kalmadı, birkaç araba ya-

Kasım Gülek'in af isteği kabul edilmedi!

Deve kini!

Tokyo Olimpiyatlarına sporcu kadar idareci gitti.
— Gazeteler —

Yarım yamalak!

Alışkanlık

Yorulmadan beleşe,
Alışan alışana.
Konmak için bir leşe
Yarışan yarışana...
* * *
Boşalıp dolmak için,
Etrafı yolmak için,
Delege olmak için
Çarpışan çarpışana...
* * *
Ali, Veli külâhsız,
Bir cümlemiz yok «Ah»sız!
Kahvede nişangâhsız
Atışan atışana...
* * *
Ortak yok elemine,
Çok kandık boş yemine,
Bir kelin perçemine
Yapışan yapışana...
* * *
Akıntının küreği,
Hasan Beyin böreği,
Seçimlerde yüreği
Tutuşan tutuşana...
* * *
İmkân yok dert yazmaya,
Herkes hazır azmaya!
Kuyumuzu kazmaya
Çalışan çalışana...

Hazır lokma dişince,
Ense, göbek şişince,
Çıkarlar birleşince:
Barışan barışana...
* * *
Çekildik falakaya,
Teşekkür alâkaya,
Yüksek politikaya
Karışan karışana...
* * *
Çok açtılar arayı,
Seçtik akla karayı,
Görüp peşin parayı,
Yılışan yılışana...
* * *
Şaşırdın mı babalık?
Bu balık başka balık!
Ülke oldu arpalık,
Kapışan kapışana...
* * *
Kemeri sık, dişi sık,
Bir gün diyeceğiz «Gık!»
Mart gelsin de dama çık!
Çağrışan çağrışana...
* * *
Bolluk var, geçim ucuz,
Yaraya bu eker tuz!
Hımhım ile burunsuz
Yakışan yakışana!..

Salâhattin KUTLU

naştı istasyon binasının gerisine. İstasyon memurları saygılı şekilde koşuştular ve iki sıra halinde dizildiler. Arabalardan kürklü-mantolu, gocuklu-paltolu bir takım kadınlar ve erkekler indiler. Sonra çocuklar, bavullar, torbalar, bohçalar, kediler, köpekler, termoslar, fileler, çantalar, kahkahalar, kırıtmalar, şakalar, merhabalar, şımarıklıklar, sululuklar indiler... Ve mutlu bir aile topluluğu halinde trene doğru yürüdüler. Memur ve müstahdemlerden birkaçı vagona tırmandı, birkaçı bavul ve valizlere yapıştı, birkaçı erkeklerden birkaçının etekledi ve bu minval üzere vagona doluştular. İstasyon başını omuzları arasına çekmiş, ellerini pantalon cebine sokmuş, buz gibi gözlerle bu olup-bitenlere bakıyordu. Kompartımanların camlarına hohlayanlar, bu olup-bitenlere bakıyorlardı. Lokomotif başını çevirmiş, iri gözlerle, bu olup-bitenlere bakıyordu. Yapılar, pencereler, bacalar, sabah şaşkınlığı içinde, bu olup-bitenlere bakıyorlardı. Kasaba tüm, bu olup-bitenlere bakıyordu. Türkiye baştanbaşa, bu olup-bitenlere bakıyordu. Dünya, bu olup-bitenlere bakıyordu. Evet, herkes, her şey, sessizce, bu olup-bitenlere bakıyordu.

Derken, karanlık iki kompartımanın ışıkları yandı. Cıvıl cıvıl kahkahayla doldu kompartımanlar. Koridorlar susuyordu, kompartımanlar susuyordu, helâlar, helâ önleri susuyordu, heybeler, torbalar, bavullar, valizler, şalvarlar, pantalonlar, bıyıklar, sakallar, hastalar, sağlar, kadınlar, erkekler, yani bilcümle yaratıklar ve eşyalar susuyordu. Ama, kahkahadan çın çın ötüyordu o iki kompartıman...

Az sonra memurlar ve müstahdemler ve başkaları ve daha başkaları saygılı saygılı çekildiler, trenden birkaç metre ötede saygılı saygılı dizildiler, ellerini göbeklerinde kavuşturdular, başlarını önlerine eğdiler, gülümsemeğe, sırıtmağa çalıştılar. Tren, düdüğünü usturupluca çaldı. Başlar, o iki kompartımanın pencerelerine kalktı. Tren kalktı. Eller, kollar kalktı, «Güle güle!», «Okey!», «Teşekkürler!», «Gudbaaaay!», «Hoşçakalın!», «Güle güle kalın!»...

Tren hızlandı.

Kompartımanlar uyandılar, koridorlar uyandılar... «Cüzzam», «Kuduz», «Cüzzam», «Kuduz»... Yine bir fısıltı, yine bir homurtu hızla dolaştı treni. «Çıktım kompartımandan, oldukça boşalmış koridorda, o iki kompartımana doğru yürüdüm. Işıkları yanıyordu ve mutlu kahkahalar geliyordu içerden.

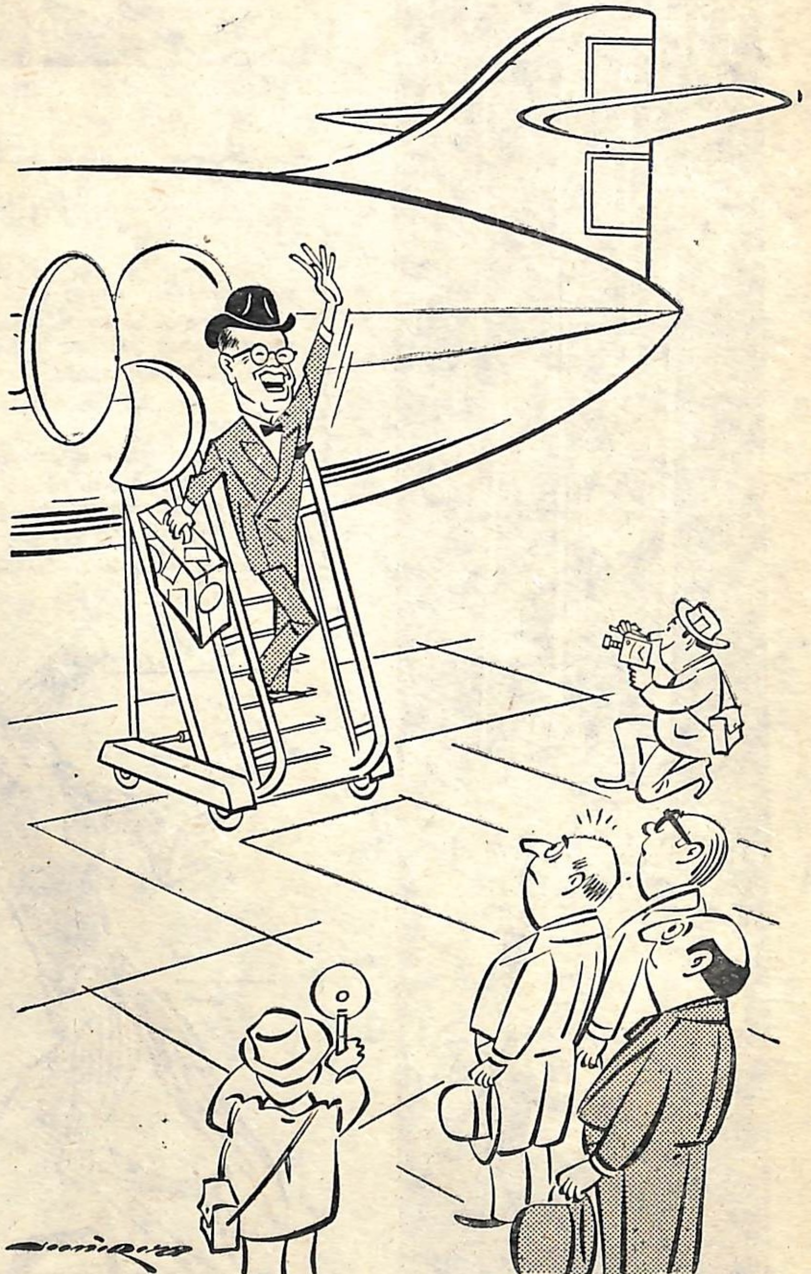
Ve... Camlardaki kâğıtlar, hani o «CÜZZAMLILARA MAHSUSTUR!» yazılı kâğıtlar var ya, işte onlar, evet onlar kaldırılmıştı!..

Başım döndü. Şaşakalarım terledi. Kuyruksokumuma aşağı soğuk bir ter yürüdü. Miğdem bulandı. Kollarımı kavuşturup, sırtımı pencereye dayadım. Bir süre kalmışım öyle... Sonra, nedendir bilmem, bağırasım geldi; bağırdım, bağırdım, bağırdım... Ne dedim? Bilmiyorum! Duyan oldu mu? Bilmiyorum! Bilmiyorum, bilmiyorum!

İlk istasyon sonra indim ben, üç aspirini birden yutup, uzandım yatağıma. Tren hâlâ gidiyordu herhalde...

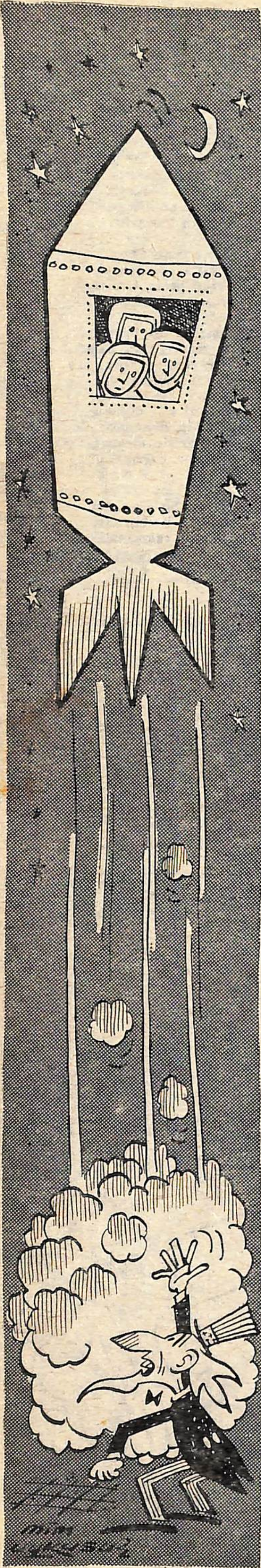
Hüseyin KORKMAZGİL

Dışişleri Bakanı İran ve Pakistan seyahatinden döndü:

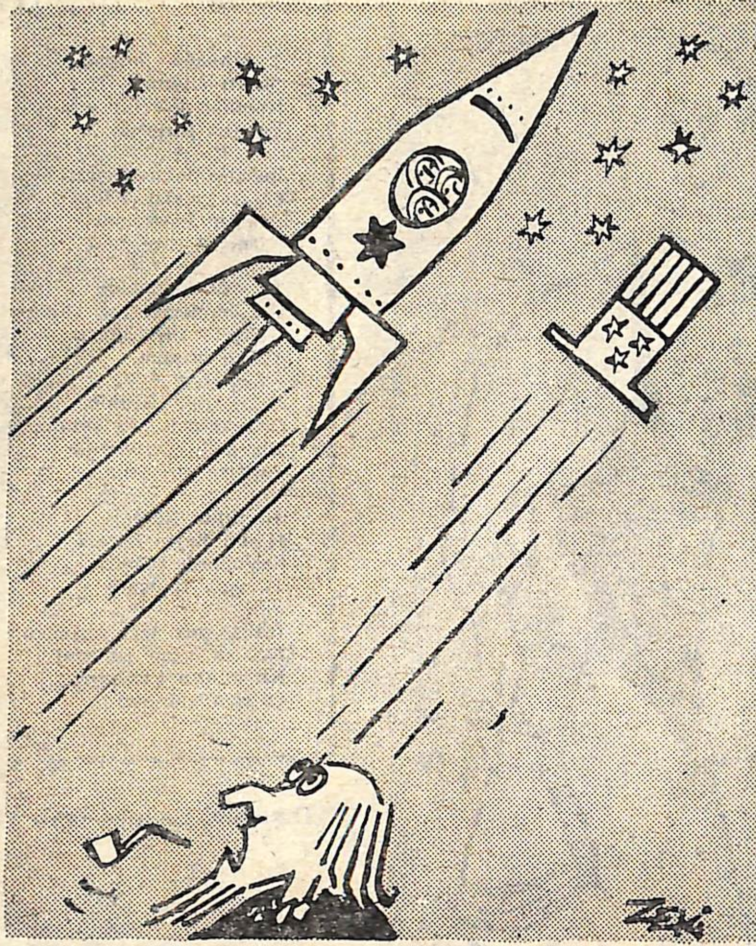

— Eeee, Kıbrıstan ne haber çocuklar?.. Değiştirme birliğimiz gitti mi?..

Ruslar füze yarışmasında Amerika'lı

Amerika — Ağır ol, binecek var!

Yazısız

Palavra yarışı!

Gazinoda üç arkadaş, üç şişe şarabın karşısına geçmiş konuşuyorlardı. Biri:

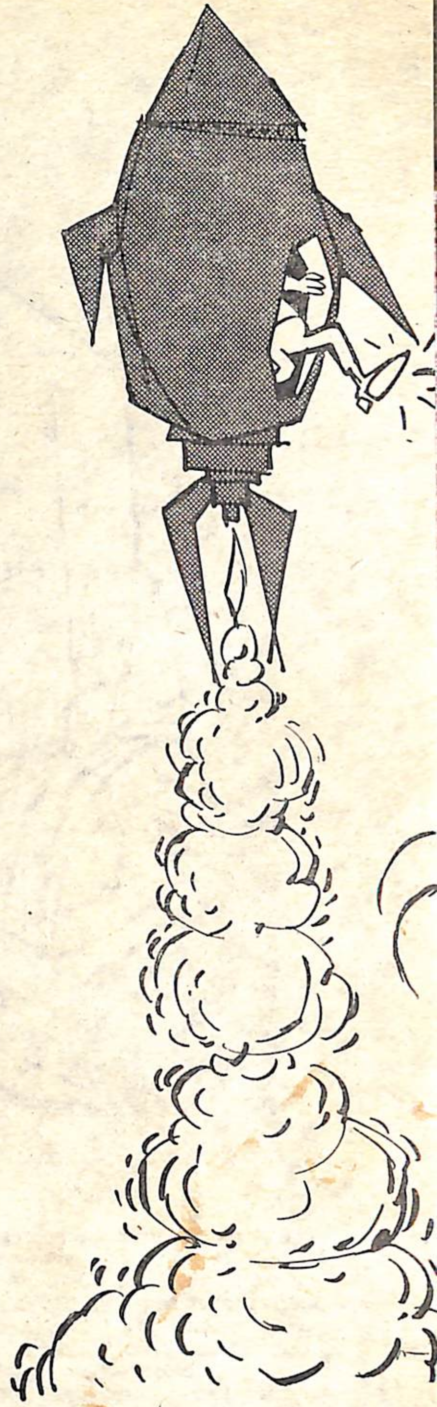
— Benim köyümde, diyordu, bir büyük anne var tam seksenyedi yaşında, ama öyle dinç ki küçük çocuklarla ip bile atlıyor.

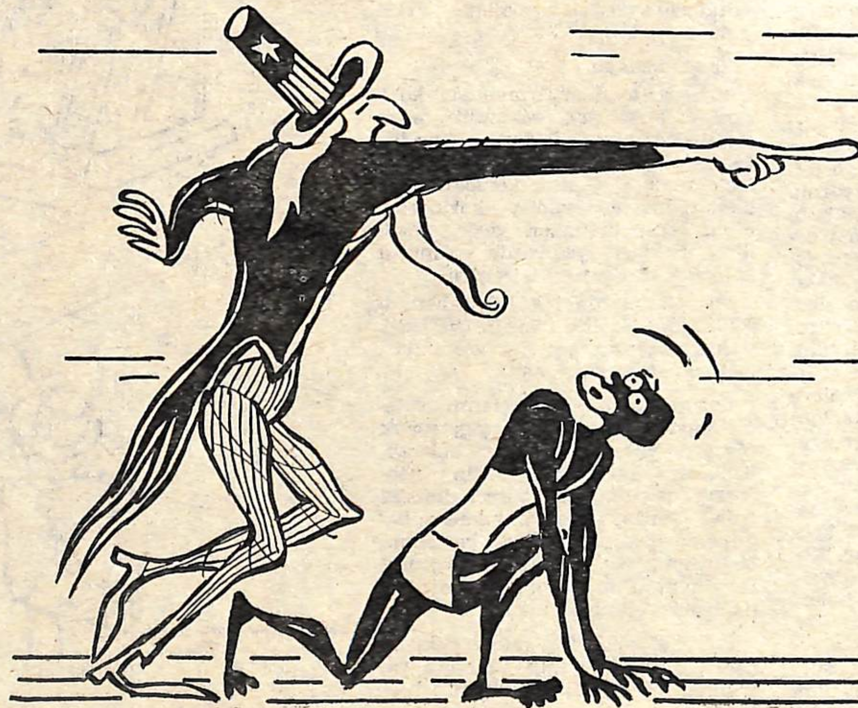
Öteki, hemen atıldı:

— Benim köyümde de yüzdörtlük bir dede var, her sabah ağaca tırmanır!...

Onları sessizce dinleyen üçüncü arkadaşları:

— Bizim semtte yüz on sekiz yaşında bir ihtiyar vardı, dedi, o kadar çok yaramazlık ediyordu ki, onu yatılı okula yazdırmak zorunda kaldık!

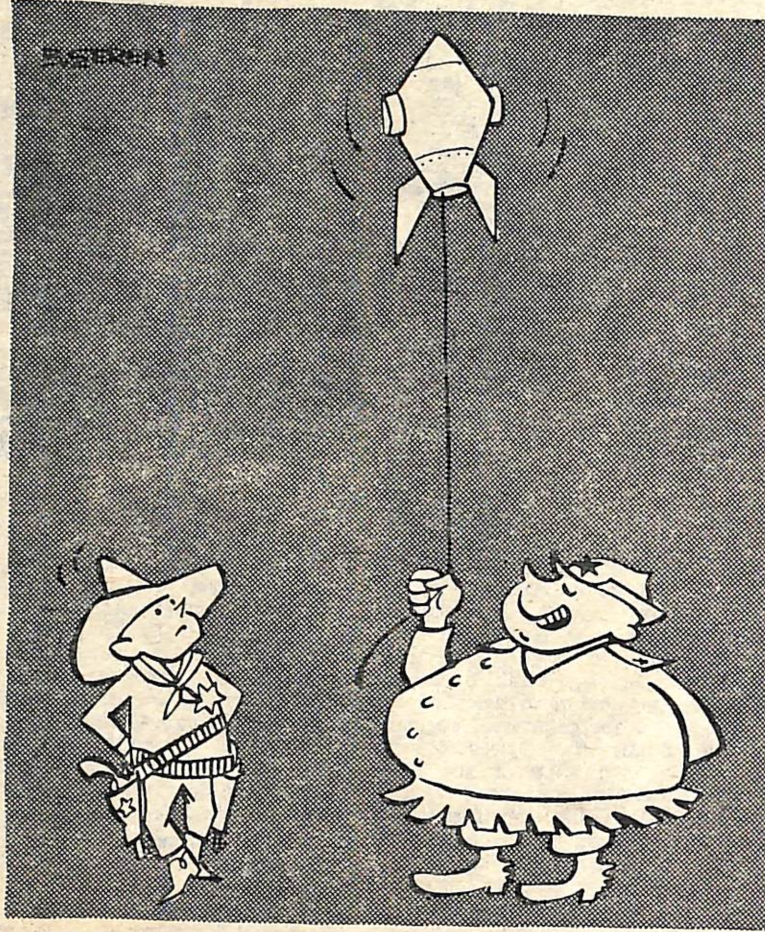

— Geç

rı üç yıl geri bıraktılar... (Gazeteler)

CAFER ZORLU

— Haniya, çocukları sevindiriyor!

Şahane kadın

Bay F. yeni evlenmişti, samimî bir arkadaşına karısının meziyetlerinden bahsediyodu.

— Şahane bir kadın, azizim. Akşam eve gelince, terliklerimi kapının arkasında, gazetemi masanın üzerinde, yemeği ve mutfakta sıcak su dolu kabı hazır buluyorum!...

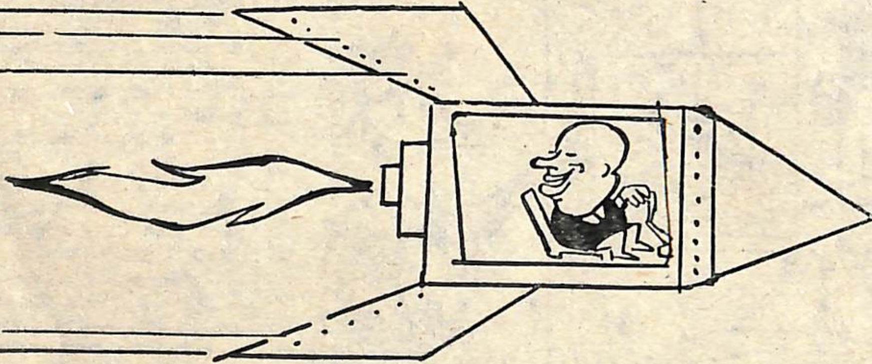
Arkadaşı hayretle yüzüne baktı:

— Çok güzel ama sıcak su ne için, pek anlıyamadım?

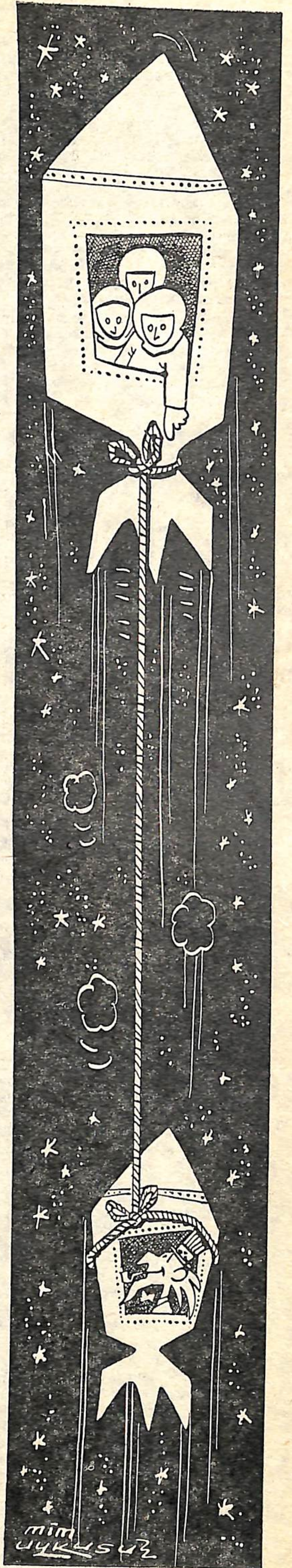
Bay F. hemen cevap verdi:

— Karım soğuk suyla bulaşık yıkamaktan nefret ettiğimi biliyor da...

ısız

CAFER ZORLU

— Bak yoldaş, Amerika bizi ne kadar yakından takip ediyor!

unu!

ECZACI Gagin, derin bir uykuya dalmıştı... Öyle ki, burnuna konan sineğe rağmen uykusuna devam ediyordu mışıl mışıl. Neden sonra burnunda yabancı bir cismin mevcudiyetini hissetmiş, önce yüzünü gözünü oynattıktan sonra, kuvvetli bir aksırıkla burnundaki sineği kovup horlamasına devam etmişti tekrar. Zaten uyuyamıyan karısı ise, kocasının bu müthiş aksırığı ile yatağında irkilmiş ve ondan sonra da bütün gayretine rağmen gözüne uyku girmemişti bir daha. Sonunda kalkmış, terliklerini giyip pencerenin kenarına oturmuştu çaresiz.

Hava mı sıcaktı, yoksa ona mı öyle geliyordu?.. Üzerindeki incecik geceliğe rağmen ter içinde kalmıştı bütün vücudu. İçinde bir sıkıntı vardı... Sebebine gelince kendisi de bilmiyordu doğru dürüst. Vurdumduymaz kocası ise horul horul uyuyordu.

Eczacının Karısı

Çehof'tan: Ergin Ortaç

Genç kadın pencerenin kenarına oturmuş bir yandan serinlemeğe çalışıyor, diğer yandan da etrafını seyrediyordu. Dışarısı karanlık ve sessizdi... Fakat biraz sonra gittikçe yaklaşan ayak sesleri bozuvermişti bu sessizliği. Eczacının karısı, «herhalde bekçiler dolaşıyordur» diye düşündüyse de biraz sonra yanıldığını anlayıverdi. Bekçi değildi dolaşanlar... Kolkola girmiş iki adam konuşa konuşa yaklaşıyorlardı. Biri iriyarı, diğeri ise daha kısa boyluydu. Eczanenin önünden geçerlerken adımlarını daha da yavaşlatmışlardı.

Kısa boylu olanı:

— «Yahu burası ilâç kokuyor!..» dedi. «Hah tamam bak, işte eczane!.. Şimdi hatırladım... Hattâ geçenlerde uğramıştım da. Ama, sahibi öyle suratsız bir herif ki!.. Hani eşek suratlı desem, eşeğe hakaret etmiş olurum.»

İriyarı olanı kalın sesiyle,

— «Doğru...» diye cevap verdi, «aksine öyle de güzel, genç bir karısı var ki...»

— Ya, ben de bir defa görmüştüm... Ne dersin doktor, eşek suratlı kocasını seviyor mudur acaba?

— «Hiç zannetmem...» diye cevap verdi doktor. Sonra da içini çekerek,

— «Şimdi uyuyordur herhalde...» dedi, «asıl uyurken ne güzeldir kimbilir?.. Hafif aralık ağzı, yorganın kenarından çıkan çıplak bacağı... Belki de üzerini hiç örtmemiştir bu sıcakta. Ama kocası olacak o eşek suratlı ne anlar böyle güzel kadınlardan... Ona, ha güzel bir kadın, ha bir kutu karbonat vermişsin... Onun için ikisi de birdir muhakkak.

Zayıf olanı birden duruverdi...

— Doktor, dedi, aklıma bir şey geldi... Haydi bir ilâç istiyelim gidip... Belki de karısı açar kapıyı.

— Ne diyorsun dostum, gecenin bu saatinde olur mu hiç?

— Neden olmasın, eczacılar alışıktır bu gibi şeylere.. Haydi boşuna düşünmeyin de gelin.

Eczacının karısı bütün bu konuşmaları pencerenin arkasından dinlemişti. Kapı çalınınca kocasına şöyle bir göz attı... Öyle derin uyuyordu ki, değil kapı zili.. top atılsa uyanmasına imkân yoktu. Hemen üzerindeki geceliği değiştirip kapıyı açmak için aşağıya indi. Artık içindeki sıkıntıdan eser kalmamıştı. Son derece heyecanlıydı şimdi... Kalbi çarpa çarpa kapıyı açtı.

— «Buyurun ne istiyorsunuz?..» diye sorarken yakası açık elbisesinin tam örtemediği dolgun göğüslerini eliyle kapamağa çalışıyordu.

— Eee şey... Biraz karbonat verir misiniz lütfen?

Eczacının karısı karbonatı vermek için arkasını dönünce, doktor, arkadaşına «işler yolunda» mânasında gözünü kırpmış, sonra da genç kadına hitaben,

— «İlk defa bir eczacı hanımla karşılaşıyorum...» demişti.

Genç kadın,

— «Bunda şaşılacak bir şey yok...» diye cevap verirken, yan gözle doktorun arkadaşına bakmayı da ihmal etmemişti. «Kocamın başka yardımcısı olmadığı için ben yardım ediyorum ona.

— Ya öyle mi?.. Çok güzel... Tertemiz bir eczaneniz var doğrusu.

Genç kadın karbonatı sarıp doktora uzatmıştı. Doktor parayı öderken, «şimdi ne yapalım» der gibi arkadaşına bakıyordu yan gözle. Bir anlık sessizlikten sonra doktorla arkadaşı kapıya doğru birer adım atıp yeniden bakıştılar.

Nihayet doktor,

— «Biraz da nane şekeri verir misiniz?» dedi.

Genç kadın raftaki nane şekeri kavanozuna uzanırken, bu sefer de doktorun arkadaşı,

— Acaba, dedi, içecek bir şey bulunur mu sizde?.. Meselâ şey... Hah tamam, soda var mı soda?...

— Soda mı?. Var, burda mı içeceksiniz?

— Burda içmeliyim ya... Birkaç şişe getiriverin lütfen.

Eczacının karısı nane şekerlerini bir kâğıda sardıktan sonra, sodaları getirmek üzere içerki odaya geçmişti.

Yalnız kalmaktan istifade eden doktor, arkadaşının kulağına yavaşça,

— «Ne harika meyva değil mi?» diye fısıldadı. «Böyle ananas! Maderia adasında bile yetişmez... Fakat bu horultu ne kuzum? Ha, tamam... Eczacı beyin horultusu olsa gerek!»

Biraz sonra eczacının karısı elinde beş şişe sodayla dönmüştü. Merdiven inip çıkmaktan yüzüne hafif bir pembelik gelmişti. Genç kadın soda şişelerini açarken, kapak açacağını elinden düşürüverince, doktorla arkadaşı,

— «Şşşşşt...» diye yerlerinden fırladılar. «Aman gürültü yapmayın, kocanızı uyandıracaksınız.»

— Ne olur uyandırırsam?..

— Uykusu kaçarsa yazık değil mi?.. Ne güzel sizi görüyordur rüyasında. Şimdi içelim artık... Haydi şerefinize!..

Doktor sodasını yudumlarken,

— Ah, diyordu, şu soda kırmızı şarapla ne güzel giderdi kimbilir!.. Yazık ki eczanelerde bulunmuyor. Halbuki saçma.. Pekâlâ ilâç yerine de geçiyor bazen... Durun bakim, sizde «vinum gallicum rubrum» var mı?

— Olmaz olur mu, var tabiî...

— Ne bekliyoruz öyleyse, getirsenize...

Doktorla arkadaşı şapkalarını çıkardılar, tezgâhın önüne de birer iskemle atıp rahatça oturdular... Başlangıçta sodayla, daha sonra da sek olarak alkollü kuvvet şarabını güzelce içmeye başladılar.

Bir ara doktor, genç kadına dönüp,

— Doğrusunu isterseniz, dedi, şarabın tadı çok kötü... Fakat size baktıkça kevser şarabı içiyormuşum gibi geliyor.

Doktorun sözleri genç kadının hoşuna gidiyordu. Artık mahçupluğu bırakmış, o da kadeh kaldırmağa başlamıştı ara sıra. İçtikçe neşeleniyor, gülmek, konuşmak istiyordu canı.

Bir ara,

— Ah, dedi, mümkün olsa da sık sık uğrasanız buraya.. Can sıkıntısı çok kötü şey.

Tabii doktor kaçırır mı bu fırsatı hiç...

— Hakkınız var, dedi, çöl ortasında açmış nadir bir çiçeğe benziyorsunuz tıpkı... Tabiat harikası buna derler işte. Fakat merak etmeyin sizi unutmıyacağız, sık sık ziyaretinize de geleceğiz. Ama şimdi müsaade edin de borcumuzu ödiyelim artık. Tam ayrılırken de,

— Kocanızın uykusu oldukça ağırmış, dedi. Belki de hâlâ sizi görüyordur rüyasında!

Bunları söylerken, avucunun içinde durmadan genç kadının elini okşuyordu.

Eczacının karısı bir ara kendine geldi,

— Bu gibi şakalardan hiç hoşlanmam, dedi.

— Şaka ne demek?.. Gençsiniz, güzelsiniz... Şekspir, «Gençliğin tadını çıkaran bahtiyardır» sözünü boşuna mı söylemiş.

— Bırakın elimi lütfen

Fakat sonunda iki arkadaş, eczaneden ayrılmadan önce, genç kadının bütün direnmesine rağmen elini öpmeğe muvaffak olmuşlardı.

Onlar ayrılır ayrılmaz eczacının karısı da hemen yukarıya çıkıp pencerenin önüne koşmuştu.

Doktorla arkadaşı biraç adım uzaklaştıktan sonra durmuşlar, aralarında bir şeyler fısıldaşmağa başlamışlardı. Acaba ne konuşuyorlardı? Genç kadının kalbi çarpıyor, heyecandan şakakları zonkluyordu.

Birkaç dakika sonra doktor, ayrılıp yoluna devam etmişti. Doktorun arkadaşı ise dönüp, yavaş yavaş eczaneye doğru yaklaşmağa başladı. Dükkânın önüne gelince bir müddet durup etrafına bakındı... Kapının önünde bir aşağı bir yuka-

— Ben de onların yanına gidiyorum... Sana burada tahammül etmek çok zor!

rı dolaştıktan sonra da, uzanıp zili çaldı çekinerek.

Tam bu sırada genç kadın, kocasının,

— «Ne oluyor.. kimdir o?..» demesi üzerine birden irkilmişti.

— «Kapı çalınıyor da duymuyorsun... Bu kadar kayıtsızlık olur mu hiç!..» diye durmadan söylenen eczacı, uykulu gözlerle yatağından doğrulup sallana sallana aşağıya indi... Kapıyı açıp,

— «Evet, ne istiyorsunuz?..» diye kabaca sordu.

Doktorun arkadaşı karşısında eczacıyı görünce şaşırmıştı birden...

— Şey.. diye kekeledi, biraz karbonat istiyorum lütfen.

Eczacı tembel adımlarla tezgâhın arkasına geçip, esneye esneye karbonat kutusuna uzandı.

Merakla tekrar pencereye koşan eczacının karısı ise, biraz sonra doktorun aradaşını dükkândan çıkarken gördü. Adam birkaç metre yürüdükten sonra karbonat kutusunu kaldırıp atmıştı bir kenara. Biraz daha ilerledikten sonra da doktorla buluşmuş, önce ona elleriyle sinirli sinirli bir şeyler anlatmış, daha sonra da ikisi birden köşeyi dönüp uzaklaşmışlardı.

Genç kadının içine yeniden sıkıntı çökmüştü. Kocası ise yukarı çıkar çıkmaz devrilip yatmıştı. Genç kadın hırsından ağlamamak için güç tutuyordu kendini. Yatağın içinde, yorganı başına kadar çeken eczacı ise boğuk boğuk mırıldanıyordu:

— Tezgâhın üzerinde parayı unuttum.. sabahleyin kalkınca kasaya koymayı unutma... Cümlesini bitirir bitirmez de horlamağa başlamıştı.

Diğer yanda eczacının karısı ise, kocasının horultuları arasında, «Gençliğin tadını çıkaran bahtiyardır» cümlesini hatırlayınca göz yaşlarını tutamamıştı daha fazla.

Çeviren: **Ergin ORTAÇ**

Konfor

Olive arkadaşına yeni tuttuğu apartmanı ballandıra ballandıra anlatıyordu.

— Yirminci asrın bir konfor şaheseri, diye sözüne devam etti. Her banyoda üç musluk var!

— Üç?..

— Tabiî, sıcak, soğuk ve ılık su musluğu!!!

Babalık Metodu

— Dünyada ne iyi kalbli insanlar var be... İkidir önümüzden geçiyor!

O kadar güzel ki...

Ekselâns Monsenyör dela Testa Arap memleketlerinden birine ziyarete gider, ve oranın hıristiyan arapları tarafından şerefine verilen ziyafette baş imamın yanına oturtulur. Yemeklerin arasında domuz eti de vardır. Sıra ona gelince Monsenyör dela Tesla, baş imama doğru eğilir:

— Buyurmaz mısınız? der.

İmam şiddetle reddeder:

— Dinimin menettiği şeyi yiyemem!

Monsenyör dela Testa tabağına güzel bir domuz eti parçası koyarken ığzını şapırdatarak:

— O kadar da güzel ki!.. der,

Ziyafet sona erer, heres masadan kalkar, baş imam Monsenyör dela Testa'ya:

— Madam dela Testa'ya en derin hürmetlerimi iletin der,

— Dinim menettiği için evli değilim!

O zaman imam müstehzi bir gülüşle, hemen ilâve eder:

— O kadar da güzel ki...

Saat kaç?...

Amerikalı karı koca, çok iyi organize edilmiş programla Paris'te dolaşıyorlardı. Sıra Louvre'a gelmişti. Tablolarla dolu salonları gezerlerken bir aralık kadın kocasına saati sordu.

Kocası önünde durdukları tablonun altını okudu «Madam X in tablosu, Ingrès tarafından» sonra elindeki defteri açtı, sayfaları karıştırdı.

— Saat tam üçe on var dedi.

Kaç?

Fabrikatör hafta sonunu New York'ta geçiriyordu. Pazar sabahı erkenden, acı acı çalan telefonun sesiyle uyandı. Ortağı konuşuyordu:

— Çabuk gel! Muazzam bir yangın her şeyi kül etti. 683 bin dolar 72 sent zararımız var!

— Allô! dedi mahmur fabrikatör, biraz daha yavaş konuşamaz mısın? Pekiyi anlamadım, 60 mı yoksa 70 sent mi dedin?

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Tarihte Mizah

Bu da bir bitki

İKİNCİ Abdülhamid zamanının ünlü kişileinden Sadi Bey'in Bostancı'da, şark stilinde düşenmiş, çok güzel bir köşkü vardı. Bu köşke sık sık o günlerin tanınmış devlet adamları giderlerdi.

Bir sabah, İstanbul tarım müfettişi, ermeni asıllı, Agaton efendi Sadi beyi ziyarete gelmişti. Agaton efendi; kerli ferli, zamanının çalımlı ve cakalı adamlarındandı. Ünlü kişilerle düşüp kalkmayı çok sever, çevresine daima yüksekten bakardı. Köşkün selâmlık dairesine alınmıştı; Sadi beyin gelmesini bekliyordu. Bu sırada salona bir misafir daha girdi. Agaton efendiye nazik ve saygılı bir selâm verdikten sonra, ev sahibini beklemek için, o da bir köşeye ilişti. Çalımlı ve cakalı Agaton efendiye göre, bu yeni misafir pek sade ve normal giyinmişti. Ortaya yakın kısa boylu, gösterişsiz bir adamdı. Kısa kesilmiş kır sakallı esmer yüzünde tevazu dolu tebessümler uçuşuyordu.

Agaton efendi; burun ucu ile selâmını aldığı bu yeni misafiri bir süre yükseklerden bakan gözlerle süzdü. Onun kılık ve kıyafetinden, çekingen duruşundan, taşradan gelmiş bir vilâyet memuru olduğu sonucunu çıkardı. Lütfedip bir iki kelime konuşmağa da tenezzül etti:

«— Sizi tanıyamadım; taşradan geldiniz galiba..» dedi.

«— Evet efendim; Diyarbakır'dan geliyorum.»

Agaton efendi; keşfindeki bu başarıdan ötürü memnundu. Konuşma konusu açtı, övüne övüne, uzun yıllar Avrupa'da öğrenim yapmış bir kimse olduğunu anlattı. Tarım uzmanıydı. Hâlen de İstanbul tarım müfettişliği görevinde bulunuyordu. Bu arada Diyarbakır'da ne gibi ürünler yetiştiğini, tarım durumunun ne halde bulunduğunu filân sordu.

Misafir; ilin başlıca ürünlerini, tarımın gelişmesi için yapılan çalışmaları, elde edilen sonuçları çok bilgili bir şekilde derin derin anlatıyordu. Agaton efendi; memurun bu bilgisinden memnun oldu, iltifat etmek istedi:

«— Aferin memur efendi; hoşuma gitti, maşallah bir tarımcı kadar bilginiz var. Diyarbakır'da göreviniz nedir bakalım?»

Misafir, aynı saygılı ve nazik halile:

«— Valiyim efendim..»

Cevabını verdi. Bu cevapla Agaton efendinin de ayakları suya erdi. O günlerde gazeteler Diyarbakır Valisi ünlü edip, şair ve yönetici Sırrı Paşa'nın, bir nazırlığa tâyin edilmek üzere, İstanbul'a çağrıldığını yazmışlardı. Durumu anlayınca işi şakaya vurmaya mecbur oldu:

«— Paşam; hazır tarımdan konuşuyoruz ya, benim bir de bitkilik tarafımın olduğunu söyliyeyim:: Bana hıyar Agaton efendi de derler.»

GÜNÜN SORUSU!

[Karikatür sanatının eski bir şöhreti söndü. Togo'yu kaybettik. Bileği sağlam bir çizgi üstadı idi. Ölümü, basın dünyamız için bir kayıptır. Ailesine baş sağlığı dileriz.] **AKBABA**

Eski Şiirde Mizah

Yok gazeli

Yarım yüzyıl öncesinin ünlü ve değerli mizah yazarlarından rahmetli Osman Cemal Kaygılı'nın o yıllarda yazdığı (Yok) redifli uzunca gazelden alınmış birkaç beyt:

Pazarlıksız, fiyat maktu, ne alsan bak eziyet yok
Çürük olsun, çarık olsun; usuldendir, şikâyet yok!.

Tehiy destim çok eyyamdır, bunaldım Ya Resullullâh
Ne bakkaldan, ne aktardan, ne kassaptan inâyet yok;

O geçmiş demler, âlemler, bütün (Nakş-i berâb) şimdi
Ne bir bayram, ne bir seyran, ne bir âdi ziyafet yok!.

Kazara bir aziz dostum ziyafet verse de şayet
Ziyafet sofrasında arz-ı endama kıyafet yok.

Bugün bir pantalon alsam, yarın mutlak fotin eksik,
Öbürgün bir fotin bulsam, yelek, gömlekle, câket yok.

Açarsam şöyle bir sandukça-i esrar-ı ihvânı
Neler var orda bilsen, çok şaşarsın sen, nihayet yok.

Cihan yandı yıkıldı, asümandan kanlı yaş aktı,
Bugün hâlâ Stanbul'da şetaret var, saadet yok!..

Eski Türk Mizahı

Herkesin kendi teli

(«Dalkavuk» adlı mizah dergisi, ikinci meşrutiyetin ilk yıllarında yayınlanmıştı. Dergi, çıkışını selâmlıyan gazeteleri şöyle anlatıyor:)

DALKAVUK — (İki kat eğilerek basın alanına girer) Efendilerim, beylerim, sultanlarım; huzurunuza kabul edilebilir miyim?

SABAH G. — **Sabah Sabah** bu gelen de kimdir?

İKDAM G. — Efendi; bu işte sebat ve **İkdam** lâzımdır; **İkdam** edebilecek misin?

TANİN G. — Evlâdım, okuyucularını öyle güldürmelisin ki onların kahkahaları daima bu kubbede **Tanin** endaz olsun.

S. FÜNUN G. — **Servetin** var mı ona bak, başka şeye aldırma.

T. HAKİKAT — Daima **Hakikat**lara **Tercüman** olmalısın evlâd.

METİN G. — (Koltuk değneklerine dayanarak) Daima benim gibi **Metin** olman gerektir.

BOŞBOĞAZ — Her duyduğunu şurada burada söyleme, **Boşboğaz**lık iyi bir şey değildir.

Bütçe açığı

Elli yıl öncesi mizah dergilerinden (Davul), bütçedeki açığın kapatılması için şöyle pratik bir çare sağlık vermektedir:

«Haliç'te ne kadar midye varsa bunları toplamalı. Resmî binaların damlarına çok muntazam bir şekilde dizmeli. Nisan gelince bol yağmur yağacak, bu midyelerin içine girerek onlarda inci meydana gelmesine sebep olacaktır. Bu incileri Avrupa'ya sattık mı gel keyfim gel.»

Gürültünün sebebi

(Yine «Davul» gazetesinde o yıllarda çıkmış bir yazı:)

«Sanfransisko Muhabirimizden: 15 Şubat — Bugün burada yer altından çok şiddetli gümbürtüler gelmiş; halk yeni bir zelzele olacağı korkusu ile sokaklara dökülmüştür.

Sanfransisko muhabirimizden: 16 Şubat — Tehlike olmadığı anlaşıldığından halk evlerine dönmüştür. Gelen gürültülü ses, meğerse, Osmanlı kabinesinin düşmesinden çıkan sesmiş.»

Bir başsağlığı

(Cart Beyim) adlı mizah dergisinden bir havadis:

«Cenabı Hak bütün matbuat-ı Osmaniyeyi gök ve yer âfetlerinden masun buyursun, Âmin. «Dost» adlı gazete, henüz pek genç yaşında iken vefat etmiştir. Açıkta kalan muharrirlerine ve bütün abonelerine beyanı tâziyet ederiz.»

Yerine göre

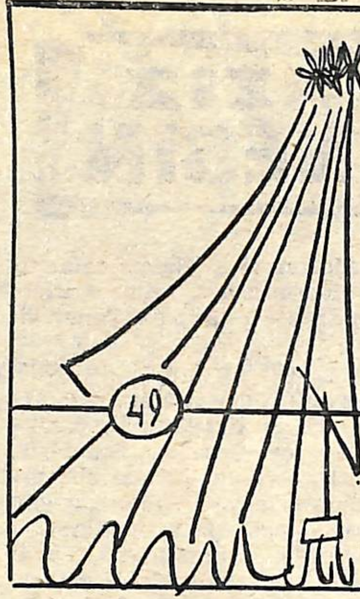
(Cart Beyim); Hakkı Paşanın, sadrazâm olmadan önce ve olduktan sonra basın hakkında söylediği iki vecizeyi şöylece yazıyor:

Olmadan önce — «Serbest-i matbuat, lüzumu olan bir fenalıktır.»

Olduktan sonra — «Serbest-i matbuat, lüzumlu olmıyan bir fenalıktır.»

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHİR
ÇİZEN - TURHAN SELÇUK

BİR MİRASÇI ARANIYOR! AZİZ NESİN

— 42 —

İşte tam bu sıralarda Naime Hanımın hayatında çok önemli bir değişme oluyor. Kadın birdenbire kocasına «Senin ruhun kaba... Ben seninle yapamam. Sen benim ruhumdan anlamıyorsun...» demeye başlıyor. Bunu o kadar çok söylüyor ki, adam da kendi ruhunun kabalığından şüpheye düşüp «Ruhumun kabalığını nerden anladın?» diye soruyor. Naime Hanım da «Senin hayatında şiir yok ki...» diyor. Kocası meraka düşüyor, bunca zamandır ruhunun kabalığından hiç şikâyet etmeyen karısına birden acaba ne oldu? Bir de tahkikata girişiyor ki, mesele başka... Bir genç şair varmış, bir toplantıda Naime Hanımla tanışmış, orası da böyle bir danslı filân yermiş. Naime Hanımı dansa kaldırmış. Dans ederlerken, oğlan başlamış kadının kulağının dibinde mırıl mırıl mırıldanarak şiirler okumaya. O zamanlar, evet muharrir olmak istiyor ama, Naime Hanımın şiirle miirle hiç ilgisi yok. Hattâ şiirden hiç hoşlanmazmış. Kulağının dibinde mırıldanan şaire birkaç kere «Rica ederim, kesin şu mırıltıyı!» filân diyorsa da oğlanın aldırdığı yok. Hattâ, diyorlar ki, Naime Hanım o kadar sinirlenmiş ki bir ara kendinden geçip terbiyesini bile bozarak «Kulağımın dibinde mırıldanıp durma ulan!» diye de bağırmış. Ama oğlan yüzsüz, mırıldanır dururmuş. Naime Hanım, oğlanın kolundan sıyrılıp bırakıyor dansı, oturuyor yerine. Oğlan bırakmıyor ki peşini, yanına oturuyor, durmadan şiirler okuyor. Kadın kaçıyor, oğlan arkasından... Yani, Naime Hanıma iyice balta olmuş... O günden sonra Naime Hanımın peşini hiç bırakmamış. Kadını kıstırdı mı, ağzını kulağına yanaştırır, başlarmış şiir okumaya. Oğlan sonradan arkadaşlarına itiiraf etmiş ki:

«Ne yapayım, başka hiçbir çarem yoktu. Naime Hanımı ilk gördüğüm gece, o sabah intihara karar vermiştim. İntihardan vazgeçtim, kendi kendime, ne diye ölecekmişim... Yaşamalıyım» dedim. Yaşamak için de ilk çıkan fırsatı yakalamaya karar verdim.

Naime Hanım, bitürlü kulağını o şairin ağzından kurtaramıyormuş. Hattâ bir keresinde artık dayanamamış da,

— Yeter ulan namussuz, beni serseme çevirdin. Sus, çenen tutulsun! diye bağırarak oğlanın kafasına, içindeki dondurmayla bardağı indirmiş. Oğlanın başı yarılmış, yüzünden aşağı kanlar aka aka, sanki hiçbir şey olmamış gibi, yine kadının kulağına eğilip,

— Alışacaksınız, alışacaksınız!.. Bir kere alıştınız mı, artık şiirsiz yaşıyamıyacaksınız... diyor, yine mırıl da mırıl şiirler okuyormuş. Naime Hanım şak diye düşüp bayılmış. Oğlan, iki dizi üstüne kadının yanına çöküp yine devam etmiş şiire. Naime Hanım gözünü açmış ki, oğlan kulağının dibinde şiir mırıldanmıyor mu? Kadın,

— Ayyyy!.. diye bir ses bırakıp yeniden bayılmış.

Sözün kısası, ne yapmışsa başedememiş, oğlanın şiirlerinden kurtulamamış. O yüzden mapus gibi evine kapanmış. Bu sefer oğlan telefonu açar, telefonda şiirler mırıldanırmış. En sonunda beyim, işte böyle böyle, insan nasıl kendini zorlıyarak içe içe günün birinde sigara tiryakisi olur da, bir daha sigarayı bırakamazsa, Naime Hanım da şiire alışmamış mı... Kadın, şiirsiz duramıyor, hem de şiir kulağına mırıldanacak. Başlamış bu sefer oğlanı aramaya, bunu bulunca da,

— Aman bana biraz şiir oku, ne olur... diye kulağını şairin ağzına dayarmış.

Oğlan kulağının dibinde şiir mırıldanmazsa, Naime Hanım yerinde duramaz, sinir krizleri geçirirmiş. Yatarmış oğlanın dizine,

— Oku mırıl mırıl... dermiş.

Zavallı Naime Hanım öyle bir hale gelmiş ki, şiirsiz bir dakika duramıyor. Gece uyurken bile, birisi kulağının dibinde şiir mırıldansın istiyor. Eroinman gibi bişey olmuş. Hani nerdeyse, o şair oğlanla kırıştıracak. Fakat böyle bişey yapmak da istemiyor. Onun istediği, kocası da şairleşsin de, kulağına şiirler mırıldansın; o zaman oğlanı savacak başından. İşte bunun için, kocasını tahrik edip de şairleştirsin diye o sıralarda boyuna kocasına «Sen şiirden anlamıyorsun. On para etmezsin... İnsan dediğin şiirden anlamalı...» diye söylenmeye başlamış. Yani Naime Hanım, oğlanı başından dehleyip namusunu kurtarmak istiyor. Bunun için de kocasının şiir yazması lâzım.

Zordur beyim zor; bir iş adamının sonradan şairleşmesi çok zordur, başımda olduğundan bilirim. Herif de karısını seviyor, ne yapsın, başlamış şiir dersi almaya. Tanıyanların söylediğine göre, adam o hızla şiire devam etseymiş, yani az daha dişini sıksaymış, bir zaman sonra dünyanın en büyük şairi olup çıkacakmış.

Kocası şiir yazmayı öğrenmiş, başarmış, ama yalnız şiir yazmakla şair olunmaz ki... Oğlan, saçından tırnağına kadar şairmiş. Bir kere iyice sıska, tabiî açlıktan... Darmadağınık saçları, yüzünü gözünü kapamış. Bakışları hülyalı ve derin, sebebi de zavallı oğlan hep uykusuz, nerde akşam orda sabah... Üstbaş dersen, perperişan, yani mühmel dediklerinden; bir iyi elbisesi yok ki giysin zavallı... Sonra, gayetle dalgın. Nasıl dalgın olmasın, oğlanda mecal kalmamış, zihni çalışmaz olmuş. Gözler, esrarkeşlerinki gibi süzgün. Oğlanı, bir ordu asker içine koysan, kim görse «İşte bu şairdir!» diye tanır. Şairi bilenler tanıyanlarla da konuştum. «Sülük gibi, sümük gibi bir oğlandı. İnsanın içinden, hemen suratına iki tokat atası geliyor, hem de elinin tersiyle...» diyorlardı. Hattâ kaç kişi konuşma sırasında, birden oğlanın yüzünü görünce,

— Aman, bana az müsaade et, gidip şu oğlana iki tokat atıp geleyim... dermiş.

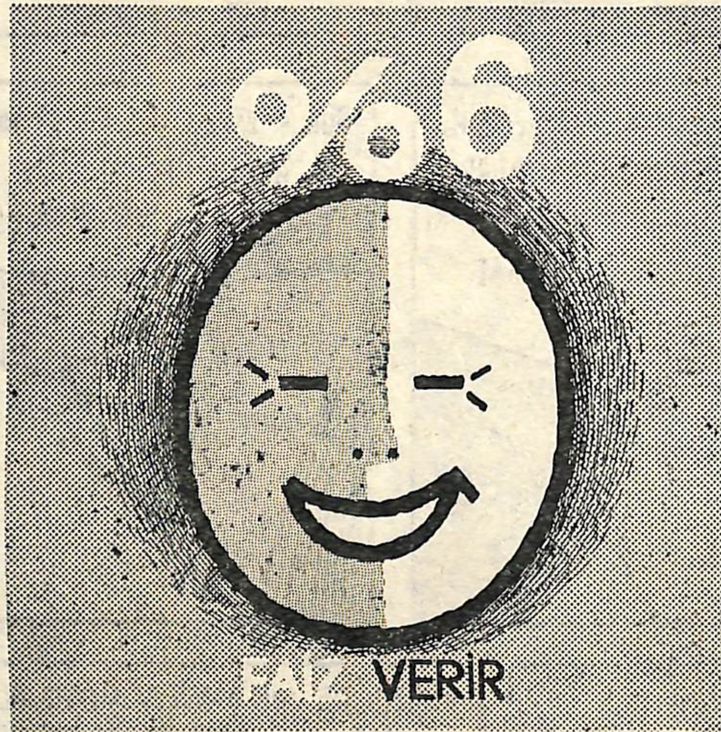
— Size bişey mi yaptı? diye sorulunca da,

— Yoo, tanımam bile, ama içimden tokat atmak geliyor... derlermiş.

Naime Hanımın kocası, ders alarak, meşk ederek, şiirde günden güne ilerliyor ama kendini nasıl şairleştirsin, kolay mı? Herif namlı iş adamlarımızdan, koskoca gövde, burnundan iki metre önde giden bir göbek, kat kat katmerli ense, çeneden göğse sarkmış gerdan... Böyle adamın şairleşmesi kolay mı? Ama adam, karısına olan aşkından her şeye katlanmış, günden güne zayıflamış, çökmüş, gözleri baygınlaşmış, endamı incelmiş... Ama öbür yandan şair oğlan var ya, o da yiyip içtikçe, beslenip şişdikçe, damızlık koçlar gibi olmuş. Derken derken, şair oğlan bir mükemmel iş adamı olmuş, Naime Hanımın kocası da, şairleşeceğim derken hastaneyi boylamış.

Şahsen kendimden de bilirim, iş adamlığıyla şairlik birlikte yürümez. Şair oğlan, Naime Hanımın sayesinde sayılı bir iş adamı olunca şiire miire boşvermiş. Siz şu zavallı Naime Hanı-

HÂMİLİNE AİT 1964 YILI TAHVİLLERİ

HAZİNE KEFALETİNİ HAİZ VE HER TÜRLÜ VERGİDEN MUAFTIR.

GİŞELERİMİZDE SATIŞ: 15.10.964 - 14.11.964

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI

(Basın: 19943—A—12149—208)

mın şanssızlığına bakın beyim... Kadın şiire alışmış, ille kulağının dibinde birisi şiir mırıldanacak. Kocası istediği gibi şair olamıyor bitürlü. Şair oğlanı dersen semirdikçe semirmiş, topçu kadanaları gibi olmuş. Naime Hanıma, çırpı gibi, sümsük bir oğlan lâzım... Başlıyor aranmaya. Onu ara, bunu ara derken, öyle bir hal alıyor ki, Naime Hanımın gözüne girip de dünyalığı doğrultmak isteyen her delikanlı işi şiire döküyor. Siz gençsiniz, o zamana yetişmediniz, bir zamanlar memlekette şair o kadar artmıştı ki, her otobüs dolusu yolcunun yarısından çoğu şairdi. Bu şair bereketi ve şiir mahsulünün artması hep Naime Hanım sayesinde olmuştur. Hattâ ben bilirim, çok kişi kendisine şair süsü vermek için makiyaj yapar da öyle giderdi Naime Hanımın çarşamba salonuna.

Ben bir kerecik gidebildim. Benim zaten kısmetim yoktur. Beni oraya götüren de Sedat Beydi, Baygın Sedat... Nişantaşı'nda çok geniş bir apartıman dairesiydi. Kapıdan girdik, önümdeki Sedat, ilk gördüğü kadını, yapıştı öptü, ikincisini de, üçüncüsünü de öptü, boyuna öpüyor. Şimdi ben ne yapsam diye düşünüp dururken, Sedat'ın kollarından kurtulan kadın bana yöneldi. Demek buranın âdeti budur diye ben de öptüm. Burda öpüşmek «merhaba» demek gibi bişey... İçeri geçtik, Sedat kimi kadının elini öpüyor, arkadan da yanağını öpüyor. Ben de ona uydum. Yalnız ben o türlü el öpmeye alışık olmadığımdan, ilk seferinde kadının öptüğüm elini; alışkanlıkla bir de alnıma koymaz mıyım?

Salonda kadınlı erkekli belki kırk kişi vardı. Kimisi İngilizce, kimisi Fransızca, kimisi de Almanca konuşuyor. Arada bir Türkçe konuşanlar da var. İçkiler gırla, mezeler gani... Ben nasıl etsem bir punduna getirip Naime Hanımla kendimi ilgilendirsem diye «Son derecede entellektüel kadın»ın arkasında dönüp duruyordum. Bir tenhada yakalasam, hemen yanaşıp kulağının dibinde şiirlerimi mırıldanacağım. Bitürlü bu fırsatı ele geçiremedim.

Duyduklarıma göre ben Bayan Entellektüeli, orta yaşlı bir hanım sanıyordum, halbuki hangi güzellik müsabakasına soksan birinci gelir, öyle taze ve güzel...

Benim bulunduğum gece salonda birkaç profesör, başyazar, tiyatrocu filân da vardı.

Peşinde koşa koşa, sonunda kadını koridorun sonunda bir yerde sıkıştırdım. Ne olursa olsun deyip, birden yanaştım, kulağının dibine sokulup bir şiirimi okumaya başladım. Ben şiire başlar başlamaz Naime Hanım,

— Müsaade edin, çok sıkıştım... dedi.

Hakikaten kadını sıkıştırmıştım. Ama başka çare yok... Kadın yine,

— Anlamıyor musunuz, sıkıştım diyorum size... deyip fırladı, önündeki kapıyı açmasıyla içeri daldı. Meğer kadının sıkışması başka bir sıkışmaymış.

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Hesad

İngiliz korkunç bir hastalığa yakalanmıştı. Yaşayabilmesi için her sene kanının değiştirilmesi lâzımdı.

İlk sene, İngiliz, dev yapılı, gürbüz bir İskoçtan kan satın aldı ve yüz sterling ödedi. İkinci sene de aynı adamdan kan aldı ve elli sterling ödedi. Nihayet üçüncü sene de sıhhatini kazanmak için aynı İskoç'tan kan aldı ve beş sterling ödedi. İskoç üç sene zarfında fiyatın bu kadar değişmesinin sebebini sorunca İngiliz izah etti:

— İlk sene kanım yüzde yüz İngilizdi. Bir İngiliz olarak ödedim. İkinci sene yüzde elli İskoç kanına sahiptim yarı yarıya ödedim! Bu sene ise yüzde yüz İskoç kanı taşıyorum. Zaten size bu parayı bin güçlükle tedarik edebildim.

* * *

Telgraf

Samuel yeğeni Blume'a gelişini haber vermek istiyordu. Telgraf çekmekten başka çare yoktu. Ama kelimesi 20 franktı. Bu Samuel için bir servet demekti. Zengin olmadığı için bu parayı ödeyemezdi!.. Postaneden çıkarken imzanın yalnız bir kelime sayıldığını hatırladı. Kalemi eline aldı ve kâğıda:

«Dikkat! İmza Samuel Lévy, amcanız yarın saat 8 de geliyor!» yazdı.

* * *

Tembih

Rudi karısına ertesi akşam diplomatik bir yemeğe dâvetli olduklarını söyledi sonra;

— Sağımda Fransız elçisinin karısı, solumda da sen oturacaksın, dedi. Bilirsin bu tip yemeklerde benim uykum gelir, eğer uyuyacak olursam, şarabı kadehe yukardan boşaltarak beni uyandır olur mu?

Dâvette karısı, Rudi'nin tembihini tam zamanında yerine getirdi. Uykusu tamamen açılmayan diplomat gözlerini araladı;

— Maria dedi, oturağım nerede?..

— Allahım! Verdiğin ekmeğe ve dinlettiğin şarkıya şükürler olsun!

Senaryo

Marius film artisti olmak için aşındırmadık stüdyo kapısı bırakmamıştı. Nihayet ona muazzam bir «Teknikolor Süper prodüksiyon»da kısa bir rol verdiler. Marius sadece kafesinden kaçan bir arslanın önünde koşacaktı. Rejisör ona rolünü anlattı ve ilâve etti:

— Arslan'la aranızda 200 metre mesafe olacak!

Marius telâşla sordu:

— Emin misiniz?

— Tabii! Senaryoda böyle yazıyor, okumanız kâfi.

Rejisör Marius'ün hâlâ tereddüt ettiğini görünce:

— Anlamadığınız bir şey mi var?... dedi.

— Şey, dedi, Marius, arslan da senaryoyu okudu mu?

* * *

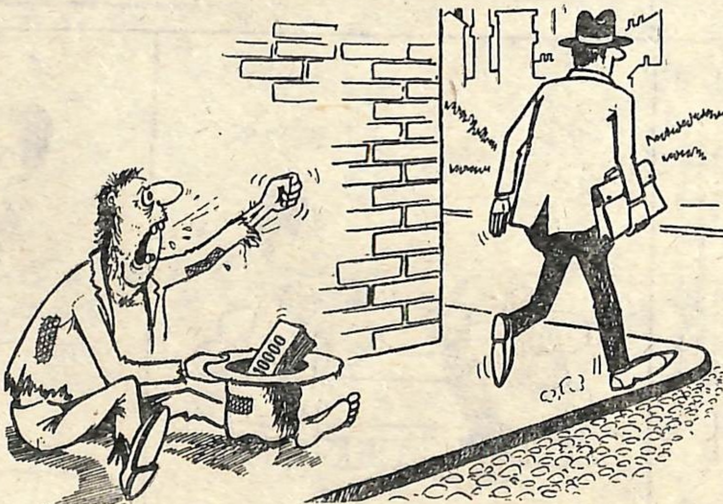
İkizler

Aron, Moïchele ve Sarah ancak roman ve piyeslerde görülen tipik bir aile üçlüsü meydana getirmişlerdi. Sarah'ın dünyaya bir çocuk getirmesi çok yakındı. Aron Moïchele'e:

— Sarah'ı doğumevine götür, ona göz kulak ol diye tembihte bulundu. Sonra masrafları paylaşırız!

Birkaç saat sonra Aron Moïchele'den şu telgrafı aldı:

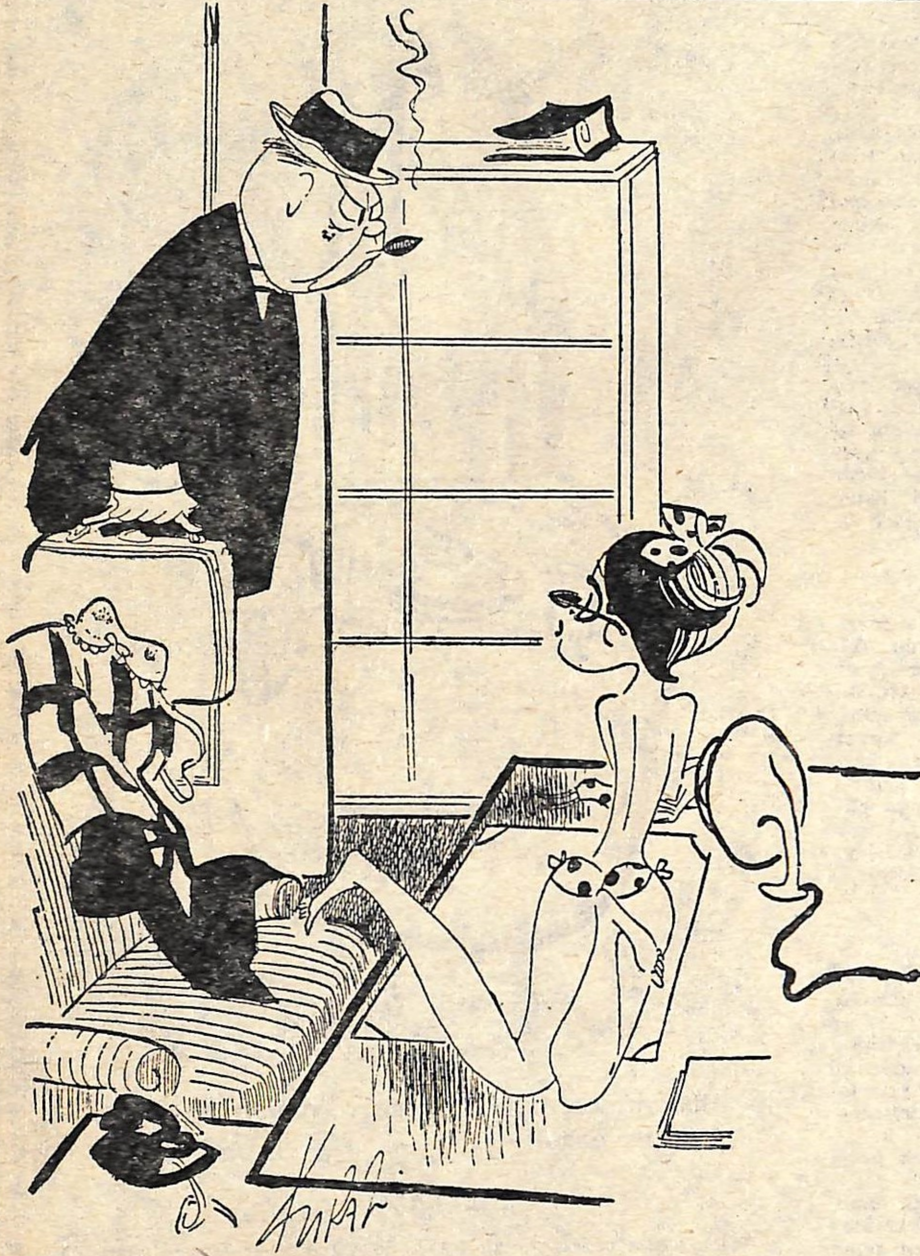
— Tebrikler! Sarah ikiz doğurdu. Benimki öldü!

— Cimri herif.. Pinti herif... Çingene herif.. Yalnız bir milyon mu?..

— İtalyan —

Dünya KARİKATÜRLERİ

-NE YAPAYIM, SİZ PLÂJDA YANARKEN BEN DE BURADA GÜNEŞLENEYİM DEDİM!..

-HAZIR AYAKTAYKEN ŞU CAMLARI SİLİVER..

-MADEM Kİ OTURUYORSUN ŞU YÜNÜMÜ TUTUVER...

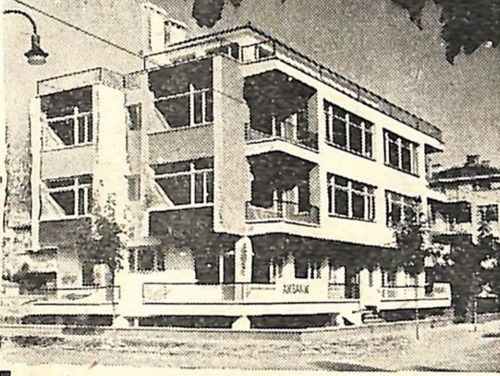

-HAZIR KIZGINKEN ŞU MAYONEZİMİ VURUVER!..

AKBANK *İkramiye apartmanı*

Şimdi de YEŞİLYURT*'ta*

Bu apartman İstanbulun en mutena semtlerinden Yeşilyurt, Orkide Sokak, Klüp Mini karşısındadır. Fevkâlâde itina ile hazırlanmıştır.

Bu emsalsiz dairelerden bir tanesine sahip olabilmek için hesap açtırmakta acele ediniz.

- *Daireler 5 odalı, net 125 m² ye kadar genişliktedir.*
- *Kaloriferli, parkeli, gömme banyolu olup tam konforludur.*
- *Asfalt caddenin köşesindedir.*
- *Geniş teraslı, deniz manzaralıdır.*

AKBANK

(AK—209)

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Mudurluk
Cagaloglu, Turk Ocagı Caddesi No 1
Istanbul
Telefon 22 43 84 - 22 43 85
Telgrat Adresi BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
Istanbul	A.B.D	Isveç
Ankara	Almanya (Federal)	Isviçre
Izmir	Almanya	Italya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lubnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	Ingiltere	Yugoslavya
	Ispanya	Yunanistan
	Israil	

(Basın — 210)

DÜNYANIN EN GÜZEL

POLİS ve AŞK ROMANI

ŞÜPHE!

Charlotte Armstrong'un şaheseri

⊙ Gülten Suveren'in pırıl pırıl türkçesi ile dilimize çevrilen bu kitap AKBABA yayınlarının dördüncüsüdür.

⊙ Birinci Kitap:

KÖR ŞEYTAN

⊙ İkinci Kitap:

GEL EVLENELİM

⊙ Üçüncü Kitap:

VAHŞİ GELİN

Akbaba Polis ve Aşk Romanları, Dünya edebiyatını dolduran binlerce kitap arasından titizlikle seçilmektedir.

Her kitap 5 lira

Umum dağıtma merkezi: BATEŞ BAYİLİK TEŞKİLÂTI

(AK—211)

● Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİATI:
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

⊙

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

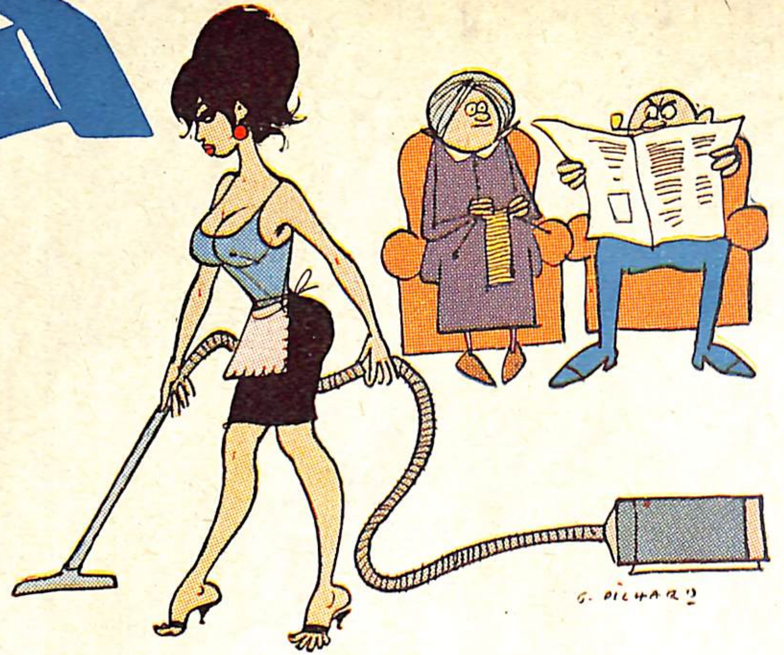
⊙

Fiatı: 100 kuruştur.

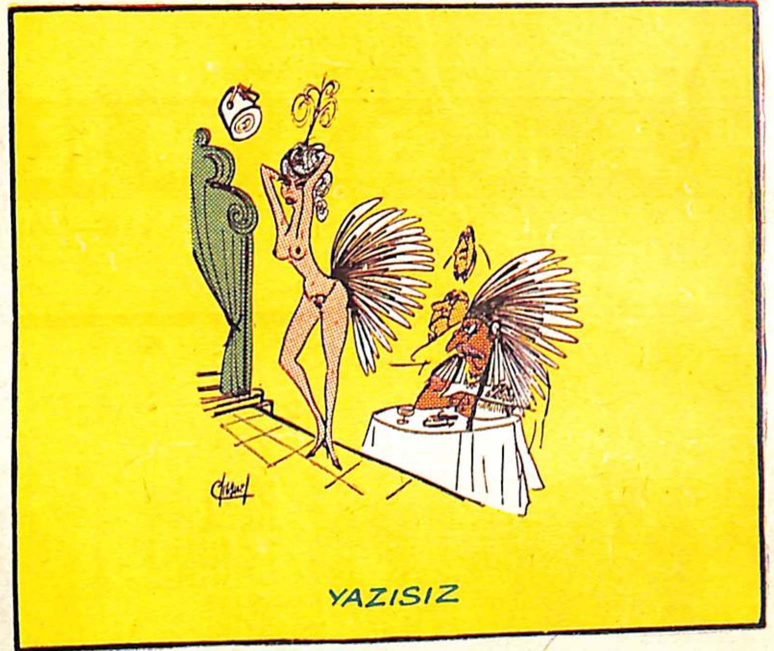
Akbaba

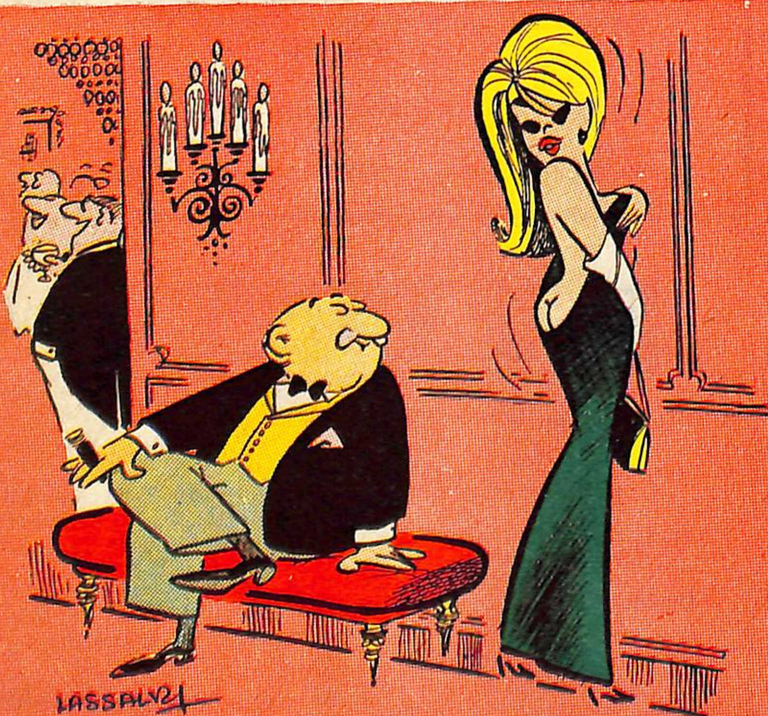
–BU ELBİSE İLE KOCANIZIN BİLE DİKKATİNİ ÇEKERSİNİZ!

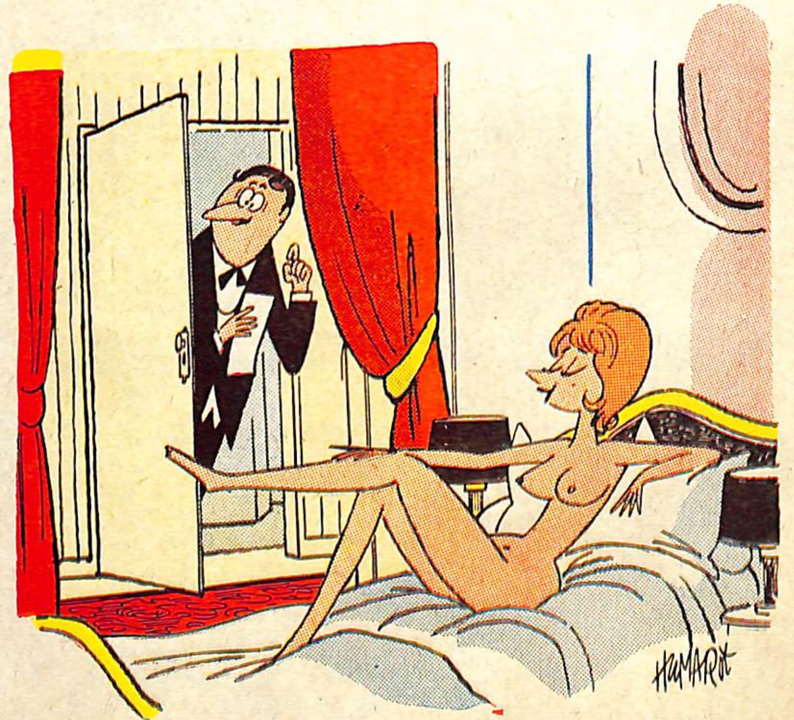
–BAK KARICIĞIM, İYİ BİR HİZMETÇİN VAR... NEYE SOKAĞA ÇIKIP BİRAZ HAVA ALMIYORSUN ?..

YAZISIZ

–NASIL ELBİSEM ?
–ENFES... EĞER BUNUNLA DA BİR KOCA BULAMAZSAN EVLENMEKTEN ÜMİDİNİ KES!

–BUYRUN MÖSYÖ POL, APARTMAN KİRANIZ YATAĞIN ÜSTÜNDE!